

AVISA TIL

8

LANDSFORBUNDET AV RAUDE KOR OG KORPS



NR. 2. 78.

STUDIENUMMER :

Denne avisa er jøst og jremst vorte eit studienummer avdi vi no skal jørbu oss til pinse-stemnet og dei diskusjonane vi skal ha der.

Studieartiklane bør lesast med vøkent blikk - dei gir mykje kjødom og mykje entusiasme!

LEDER :

Til pinse (14. og 15 mai) skal det skje store ting for de røde sangerne og spillerne i Norge: Det nystifta forbundet vårt skal lage sitt første landsstevne, denne gangen i Oslo.

Akkurat dette veit vel de fleste av oss - men mange lurer nok på hva vi egentlig skal gjøre der nede. Hvorfor skal vi egentlig møtes, står utbyttet i forhold til alt det krever av arbeid og penger å organisere et slikt stevne? Bli det ikke bare stress å reise så langt (for mange) for så kort tid? Burde vi ikke heller bruke pengene til f.eks. instrumenter eller skoleringsvirksomhet?

Først til hovedformålet med stevnet: Vi skal lære av og bli kjent med hverandre både politisk og kunstnerisk gjennom diskusjoner, gjensidige framføringer og mer avslappa sosialt samvær. Vi skal komme et langt skritt videre med å sveise oss sammen i forbundet, med virkelig å oppleve og erfare oss som en enhet. Jeg vil f.eks. ha et anna forhold til koret i Førde etter å ha hørt og sett dem synge, sett fjesa deres og diskutert med dem så guffet står om "ja vi elsker" er en reaksjonær eller progressiv sang. Jeg vil få en bedre forståelse av at korpsa og vi er en enhet etter å ha sunget i et massekor/korps og hørt og sett korpsas framføringer.

Jeg vil skjønne helt konkret den enorme styrken som ligger i bevegelsen vår etter å ha vært med og sunget en 4-stemt korsang sammen med flere hundre andre sangere fra alle deler av landet så taket løfter seg - akkurat dette vil bli en helt spesiell opplevelse for de fleste av oss som er vant til å synge i kor på 12 - 20 stykker! Det vil nok sette fart i rekrutteringsarbeidet vårt!

Jeg vil få en masse ideer og impulser på hva koret/korpsset vårt kan gjøre etter å ha sett/hørt alle de gode innslagene til dere andre og hørt om deres erfaringer med å bruke kulturen i klassekampen. Jeg vil få lyst til å fortsette studiene og diskusjonene hjemme og i forbundsavisa på alle de spørsmålene vi reiste og førte engasjerte diskusjoner på på stevnet. Hva vil det si å la 100

Elles er denne avisa eit produkt av mange hender - folk som jøviljug har skrevet på maskin, klistra og teikna. Sekretariatet skuldar desse en stor - TAKK!

blomster blomstre for oss helt konkret: Skal vi f.eks. også synge 'upolitiske' kjærlighetsviser, eller må det være noe om kamp og pamp i hver sang vi framfører? Hva er egentlig nasjonal kultur, er det det som blei laga for 100 år siden, eller blir det laga nasjonal kultur i dag, hvem gjør det, og hvordan ser den ut?? Hvem skal vi synge/spille for og rette repertoiret vårt på - folk som stort sett har tatt progressive standpunkter, eller breiere deler av klassen/folket. Har vi vært for sekteriske og dogmatiske hittil? Hvilke krav stiller ei anna innretting til valg av repertoire og eget initiativ? Er det bra om korpsa spiller til dans, eller bør de prioritere andre, mer "seriøse" ting? Hvilke strenger har vi til å spille på hvis vi bruker fantasien og erklærer all sekterisme krig?

Ja, hva mener dere andre om alle disse spørsmåla? Sett i gang og tenk over det, diskuter med de andre i koret/korpsset ditt disse og andre spørsmål du synes er viktige for oss, slik at vi er blitt 'varme i trøya' når vi møtes.

Og framfor alt: Ikke glem at målsettinga må være at alle medlemmene som kan kripe og gå må komme til Oslo i mai!

Vi beregner ca. 400 kr. pr. pers. når reiseutjamninga er foretatt. Denne summen kan enda reduseres for hver enkelt om vi bruker fantasien til å få inn penger: Auksjoner, loddsalg, fester, støttetiere, plakatsalg osv.

Andre viktige sider ved stemnet som plateinnspilling og eventuell konsert har jeg ikke gått nærmere inn på her. Likevel tror jeg nå jeg kan gå tilbake til utgangspunktet, og oppsummere - : Jeg tror at denne samlinga kan bli en stor opplevelse for hver enkelt av oss, at vi kan lære enormt mye av hverandre, at stemnet kommer til å bidra til at vi blir en sammensveiset enhet det skal bli vanskelig å knuse, og at alt dette kommer til å gi seg utslag i at vi kommer til å fungere mye bedre som et våpen i klassekampen utover hele landet etterpå! Men forutsetningene er at vi tar alverlig på forberedelsene, prioriterer stemnet høyt i vårplanene og møter opp med instrumenter og glade struper fra fjern og nær!

DA tror jeg stemnet blir anstrengelsene og pengene verdt mange ganger.....

VEL MØTT !

G/ Tromsø kor

STUDIEARTIKKEL OM DEN NASJONALE OG FOLKELIGE MUSIKKEN

Til diskusjonen på Landsstevnet i pinsen.

I den politiske plattformen for Landsforbundet av raude kor og korps står det:

"I arbeidet vårt med å fremme arbeiderkultur byggjer vi på musikkultur som har røter i den nasjonale og folkelege arven i i Noreg."

Denne artikkelen skal prøve å gi en del eksempel på hvordan folkemusikk og nasjonal musikk er brukt eller ikke brukt politisk, i klassekampen i de siste 100 åra av norsk historie, og prøve å dra en del konklusjoner av det. Artikkelen er ikke en oversikt over "den nasjonale og folkelige arven", og den gir ikke konkrete opplysninger om sanger og musikkstykker som vi kan bruke i arbeidet vårt.

Vi lever i ei tid da stadig flere land i den 3. verda river seg løs fra imperialismen i nasjonale frigjøringskriger. Vi, som lever i et lite, imperialistisk land har sterkt blanda følelser når det er snakk om vår "Nasjonale kultur".

Hva er nasjonal kultur? Er ikke det noe borgerskapet stelte i stand for 100 år siden, og som de kommer trekkend e med hver 17.mai?

Vi er nødt til å rydde opp i vår egen forvirring, og erstatte den med klarhet og kunnskap. Først må vi spørre: Hva er en nasjon?

Josef Stalin skrev i artikkelen "Marxismen og det nasjonale spørsmålet"(1913):

"En nasjon er et historisk oppstått, stabilt samfunn av mennesker forma på grunnlag av felles språk, territorium, økonomisk liv og psykisk egenart uttrykt i en felles kultur."

En nasjon inneholder både en herskerklasse og en undertrykt klasse. Disse klassene vil som regel føre kamp mot hverandre, og styrkeforholdet mellom dem vil endres. Dette vil alltid avspeile seg i kulturen. Slik var det også i Norge for 100 år siden.

Ja vi elsker dette landet

Den borgerlige revolusjonen i Norge blei gjennomført i siste del av 1800-tallet. Den gang var borgerskapet en klasse i framgang. Den borgerlige revolusjonen førte til at borgerskapet oppretta sin stat, sitt klasse-diktatur i 1905.

Den borgerlige revolusjonen i Norge faller sammen med kampen for nasjonal sjølråderett. Dette var en progressiv bevegelse som



omfatta store deler av folket. Arbeiderklassen i Norge var for unionsoppløsning. Denne midlertidige enheten med borgerskapet betydde ikke at klassekampen blei nedlagt, tvert imot blei den skjerpa.

Hva så med kulturen i denne tida? I den siste halvdel av 1800-tallet var de økonomiske og politiske forholda i Norge utvikla til et nivå der den borgerlige kulturen hadde rom for komponister, og bruk for komponister. Det var arbeid for folk som Nordraak, Grieg og Svendsen, for å nevne tre sentrale navn.

Det var naturlig for disse komponistene å hente materiale fra folkemusikken. Vi må forestille oss disse karene som levende, unge mennesker, ikke som bronsefigurer med halvsovende duer på hodet. Grieg, for eksempel, var sterk motstander av unionen med Sverige.

Folkemusikken er en oppsummering av folkets liv og historie, av den psykiske egenarten. Gjennom å ta utgangspunkt i folkemusikken, og bruke elementer av den i komposisjoner, skapte Grieg kunstverk som samtida oppfatta som norske, og nettopp derfor fungerte de samlende og inspirerende i kampen for nasjonal sjølråderett.

Det samme mønsteret finner vi på en rekke områder i norsk kulturliv i andre halvdel av 1800-tallet.

Jeg mener vi ofte feilvurderer mange av kunstverka som blei skapt i denne epoken. Den eine feilen vi kan gjøre, er at vi ser på kulturen som "borgerlig og derfor ubrukelig", altså samme slags feil som "firerbanden" i Kina blei kritisert for. Den andre feilen er at vi ser på epoken som den gang da Norge toppa verdensstatistikken for antall gemi pr. innbygger, og ferdig med det. Begge disse synspunktene vil føre til at vi ikke klarer å lære av historia. Det vi må få med oss er: Borgerskapet klarte å utnytte den folkelige kulturen, å omforme den, og bruke den til å drive kampen for nasjonal sjølråderett framover, og oppnå sitt mål: å frigjøre den norske kapitalismen fra tvangstrøya, nemlig unionen med Sverige. Om dette var gjort med fullt overlegg eller ikke, spiller mindre rolle, poenget er at det fungerte.

To slag folkemusikk :

Komponistene på Griegs tid henta sitt materiale fra en folkelig musikkultur som var mangfoldig og rik.

I tid spente den over 5-600 år, like fra Norge var et føydsalsamfunn på 1300-tallet, til det nå stod på overgangen til kapitalismen. den omfatta en stor viseskatt fra middelalderen. I tillegg var det viser knytta til de ulike delene av arbeidslivet på bygdene. Det var reiligiøse folkeviser, viser fra håndverk og sjømannsliv, rallarviser, emigrasjonsviser, og forskjellige viser med historisk fortellende og politisk innhold. Det var instrumentalmusikk for hardingfele og flatfele.

Det var musikk for lur, bukehorn, fløyter, munnharpe, langleik, treakspill, klarinett, trommer. Desuten fantes begynnelsen på folkelig kor og korps bevegelse.

Musikken var laga for forskjellige formål: Det var dansemusikk, og det var musikk til å høre på. Det var musikk til å skremme bjørnen og å lokke på kymne. Det var musikk for overklassen i middelalderen, og det var musikk for en stor gruppe nordmenn som rett og slett måtte dra fra landet for å berg livet.



Ikke alt dette blei bearbeida i kunstmusikken. Heller ikke var alt like interessant for de som dreiv med innsamling av folkemusikk. Folkeminnegranskeren Moltke Moe f.eks., skreiv ned "Draumkvedet" etter ei gammel husmannskone i Telemark. "Draumkvedet" er et religiøst visjonsdikt, et dikt om sjelevandringa. Det er sannsynligvis laga på 1300-tallet, og fins bevart i over 50 vers. Og husmannskona kunne visstnok de fleste.

Men hva med husmennene sjøl? Hva med alle som dro til byene og begynte på fabrikk? Hva med skillingsvisene og trekkspillmusikken. Denne kulturen hører vi fint lite om når det er tale om "folkemusikk", og dette må vi forstå politisk.

Hvem var det borgerskapet hadde interesse av å samarbeide med på midten av 1800-tallet? Med bøndene, og da helst med de bøndene som hadde så stor eiendom at de hadde stemmerett ved stortingsvalget. Det er derfor helt naturlig at borgerskapet konsentrerte seg om den kulturen som de forbandt med storbøndene. Det er dette som er klasseinnholdet i den norske nasjonalromantikken.

Arbeidere og husmenn? De dreiv jo og organiserte seg i fagforeninger! Det hadde "man" da virkelig ikke noen interesse av å understøtte! Det fantes naturligvis unntak. I litteratur og maleri var det kunstnere som stilte seg svært kritisk til mange av sidene ved det samfunnet som vokste fram. Det er nok å nevne her Ibsen og Kielland i litteraturen, Chr. Krogh i malerkunsten. Det er vanskelig å finne tilsvarende paralleller i musikken.

Det progressive i den borgerlige musikken før 1905 ligger i at den fungerte i unionskampen, ikke at den var samfunnskritisk til borgerskapet. Dette kommer nok så klart fram hvis vi sammenligner f.eks. teksten i "Peer Gynt" med Griegs musikk. Ta "Morgenstemning", et stykke som de fleste kjenner. Ibsen lar sola gå opp over ørkenen i Afrika, der den usympatiske Peer Gynt har havna i jakt på penger. Grieg skildrer morgenstemning over et norsk landskap, der det er fred og ro, og der alle snart skal stå opp og gå hver til sitt slik de har gjort det i alle år. Det er ikke sikkert jeg har alle Griegforskere med meg i denne tolkningen. Det får nå så være. Jeg mener Grieg er en stor komponist som vi kan lære mye av, men vi må også finne ut hva som er hans begrensninger.

*Vi har sola
og historia med oss*

Karrigheten var stor
der vi vokste opp,
og himmelen hang utenfor rekkevidde.

Men senene våre blei seige
som viljen.
Og i årene våre flyter lys.

Derfor er vi uovervinnelige.

Arild Dahl

NORGE UNDER IMPERIALISMEN

"NASJONAL" MELLOMKRIGSTID OG TYSK OKKUPASJON.

I 1905 ble unionen med Sverige oppløst, og borgerstaten var et faktum. Norge ble en del av det imperialistiske verdenssystemet. Fra 1905 er det norske folket sin kamp for nasjonal sjølråderett knytta til kampen mot imperialismen.

Den politiske situasjonen i landet var kvalitativt forandret. Det fantes ikke lenger noe grunnlag for enhet mellom arbeiderklassen og borgerskapet. Det fantes heller ikke noen grunn til at den musikken som borgerskapet produserte til eget bruk skulle kunne tjene arbeiderklassens politiske formål.

En hel generasjon av borgerlige komponister fortsatte å skrive "nasjonalt", i tonespråk og emnevalg. Hva slags musikk blei dette? Støtta den opp om sentrale kampsaker i folket? Nei, det blei til dels ekstremt reaksjonær musikk. Vi har et meget lærerikt eksempel på dette.

Den komponisten som kanskje sto fram som den mest "nasjonale" i 20- og 30-åra var David Monrad Johansen. Han så på seg sjøl som Griegs etterfølger, og han skreiv bl.a. en stor Grieg-biografi. I musikken sin tok han utgangspunkt i historiske emne fra norrøn mytologi ("Voluspå"), men også i verk av en reaksjonær forfatter som Hamsun ("Pan"). Resultatet var en musikk full av mystikk og grubling, en musikk helt uten tilknytning til det livet folket i Norge levde, på den tida.

I 1940 gikk David Monrad Johansen i den tyske okkupasjonsmakta sin tjeneste. Han ledte seg inn i NS 14 dager etter at Hitler fortalte verden at nå var Sovjetunionen knust. David Monrad Johansen blei en sentral figur i nazistenes arbeid for å "omforme" norsk kulturliv. Motivet hans var edelt: Norsk kultur skulle reddes fra undergangen. Slik kan det gå når borgerskapet skal være "nasjonalt" i et land som er imperialistisk.

Vi hører de samme tonene i dag, fra "Norsk Front". I dag er det fremmedarbeiderne som truer "norsk kultur". Etter hvert som krisa i Norge griper om seg, må vi være forberedt på at nynazistene vil trappe opp denne formen for "historieskrivning" og "kulturvern". Vi må være forberedt på å møte en storstilt historieforfalskning, slik Hitler dreiv det i Tyskland, og NS i Norge. Skal vi makte å stå imot, må vi sjøl ha skikkelige kunnskaper om vår egen historie og kultur.

Den tyske okkupasjonsmakta kom ikke særlig langt i forsøket på å nazifisere norsk kulturliv. For det første var sammenhengen mellom den militære og den kulturelle okkupasjonen tydelig. For det andre hadde tyskerne begrensa tid på seg. 5 år er lite når det gjelder å omforme en kultur som det har tatt hundrevis av år å utvikle. For det tredje hadde vi i Norge en nasjonal, kjempende kultur, som sveisa folket sammen mot okkupasjonsmakta. Det er nok å nevne navn som Nordahl Grieg og Arnulf Øverland.

Dette diktet av Inger Hagerup burde være "pensum" i alle røde kor og korps:

AUST-VÅGØY. Mars 1941..

De brente våre gårder, de drepte våre menn.
La våre hjerter hamre det om og om igjen.
La våre hjerter hugge med hårde, vonde slag:
De brente våre gårder, de gjorde det i dag.

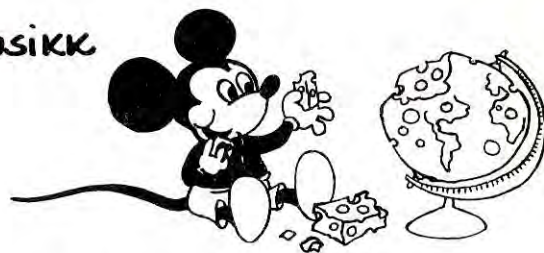
De brente våre gårder, de drepte våre menn.
Bak hver som gikk i døden står tusener igjen.
Står tusen andre samlet i steil og naken
tross.
Å, døde kamerater, de kuer aldri oss.

1. MAI OSLO 1936.



NORGE UNDER IMPERIALISMEN (II)

USA KOMMER FOR FULL MUSIKK



Det er ikke noe nytt at norsk musikk er blitt påvirket fra utlandet. Middelalderballadene inneholder mye stoff som er kommet utenfra. Skalaer fra den gregorianske kirkesangen dukker opp i feleslåtter og andre folkemelodier.

Det fins masse andre eksempel. Diskusjonen om hva som er "lånt" og hva som er "ekte" er heller ikke så interessant så lenge det "lente" er omforma i samsvar med norsk tradisjon og lynne

Men det nye i 50-åra er at ei imperialistisk supermakt prøver å okkupere landet uten å gå til militær intervensjon. det er slik vi må forstå USA sin oppførsel i Norge i 50-.60. og 70-åra. Det er ikke lenger snakk om påvirkning, men om en kulturell aggresjon for å undergrave den norske musikken, og gjennom det undergrave folket sin vilje til å kjempe for sjølråderetten mot imperialismen. Dette mønsteret går igjen over alt i verden der USA har kommet til.

Hva var det politiske grunnlaget for at USA-imperialismen fikk offisiell adgang til Norge bare 4 år etter at Hitler-Tyskland var kasta ut.

En helt avgjørende grunn var at de falske "arbeiderlederne" i DNA var for å melde Norge inn i Nato.

De brukte mange metoder for å vinne fram i arbeiderklassen med borgerskapets politikk, og de kvitte seg ~~for~~ heller ikke for å bruke "nasjonale" argument.

Hør bare hva DNA skriver i sin "Håndbok i agitasjon og propaganda" fra 1946, under overskriften "Nasjonale symboler" :

"Engang var det et problem hvordan vi i vår agitasjon skulle stille oss til de nasjonale symboler. I dag er dette ikke noe problem mer. I krigens år lærte vi fullt ut å forstå hvilke verdier som er knyttet til nasjonen, landet og dets symboler. Vi lærte i de årene at kampen for sosialismen, nasjonal frihet og demokrati ikke kan skilles ad, men henger like mye sammen som to sider av ett papir.

I dag er det en selvfølge at norske og røde flagg vaier side om side på varetillstillinger. Norske arbeidere har gitt sitt liv for at de begge skulle kunne smelle fritt i vinden. Derfor synger vi også bade "Ja vi elsker" og "Internasjonalen".

Vi gjør det ikke som kommunistene av taktiske hensyn. Vi gjør det fordi vår sosialisme så sterkt er knyttet til dette landet som vi holder av og føler er vårt.

Hvis vi greier å slå dette fast i folks bevissthet: Det er vår linje som er den virkelige nasjonale linje, det er vår politikk som er den virkelige nasjonale politikk, da vil meget være vunnet, da vil sjansene for et reaksjonert tilbakeslag være temmlig små."

DNA-ledelsen var faktisk like godetil å lyge folk opp i ansiktet i 1946 som de er i dag !

"Den virkelige nasjonale linje" blei som vi husker satt ut i livet 3 år senere ved at DNA-ledelsen gikk i spissen for å få Norge inn i Nato. "Den virkelige nasjonale politikk" viste seg å være programfesta nedleggning av kampen for nasjonal sjølråderett.



Og vi kan nevne to andre høydepunkt i samme rennet: Forsøket på å få Norge inn i EEC og "forhandlingene" med Sovjet om delelinje i Barentshavet.

Hva er konklusjonen?

Konklusjonen er, at med slike "ledere" i arbeiderklassen er det ikke det minste rart at 50- og 60- åra har tynt med eksempel på en arbeidermusikk på folkelig og nasjonalt grunnlag!

KAMP MOT ALL IMPERIALISME OG SOCIALIMPERIALISME!

I åra 1971 og 1972 fikk en hel generasjon for første gang høre parolen "forsvar norsk sjølråderett".

Vi så under kampen mot norsk medlemskap i EEC, betydningen av å ha en kultur som på forskjellig vis klargjorde denne parolen. Vi så også at den musikken og de visene som fungerte best nettopp tok utgangspunkt i den folkelige og nasjonale musikktradisjon.

I vår utmerka plattform har Landsforbundet av Raude kor og korps programfesta kampen for norsk sjølråderett. Jeg mener vi må kunne slå fast at vi jobber for lite med dette viktige området. Vi har tendenser til å bli hengende etter den politiske utviklinga, vi tenker i forhold til dagskampen og jobber på kort sikt ("nå skulle vi hatt en sang om Svalbard" Sanger om aktuelle kampsaker er bra, men ikke tilstrekkelig. Det må ikke bare være slik at andre skal dra igang politiske kamper og så skal vi komme og synge om det.

Kulturen sin funksjon er jo nettopp at den innenfor visse grenser kan påvirke politikken, gi massene nye ideer, sette sammen gammelt og nytt, belyse, sammenfatte, og peke på mulige veier å gå.

Jeg mener Landsforbundet må drive fram en kultur som skal påvirke kampen for nasjonal sjølråderett, en kultur som skal gi perspektiver både framover og bakover i tida.

Jeg skal først legge fram det jeg mener må være grunnlaget for et slikt arbeid. deretter retningslinjene for den konkrete utformingen.



20

Grunnlag for utvikling av en nasjonal kultur. Norge. 1978.

1. Kjerna i den nasjonale sjølråderetten er en hevdvunnen, historisk bruksrett til det territoriet (området) et folk arbeider på. Nordmenn har denne retten på Svalbard og i Barentshavet, samene i Sameland, palestinerne i Palestina, det eritreiske folket i Eritrea, det svarte folket i Azania.

2. Kampen for sjølråderetten i Norge i dag er en kamp mot imperialism og sosialimperialisme.

3. En folkelig kultur oppsummerer folkets historie. En levende folkelig kultur betyr at massene blir minnet om sin historiske rett til å være på sitt territorium, og sin rett og plikt til å forsvare det mot angrep utenfra.

Retningslinjer for utforming av en nasjonal kultur i Landsforbundet.

-Den må rette seg mot all imperialism og sosialimperialisme.

-Den må understreke den proletariske internasjonalismen, og framheve den 3. verdens betydning i kampen mot imperialismen.

-Den må framheve arbeiderklassen som den ledende klassen i kampen for nasjonal sjølråderett.

-Den må bruke materiale fra Norges - historien, hele Norgeshistorien fram

til vår tid. Spesielt viktig er de siste hundrede år, som er arbeiderklassens epoke i Norge.

-Den må bruke folkemusikken fra middelalderen og helt fram til vår tid. Spesielt

viktig er det å bruke musikk som er og har vært levende i arbeiderklassen

-Den må bruke tekster og musikk av norske progresive forfattere og komponister.

-Den må være spennende og underholdende

Den må ta i bruk alle virkemidler som kor og korps samla rår over: en- eller flerstemt korsang, solister, talekor, forteller, resitativ, dramatisering, hele musikkorpsset, soloinstrument, effekter, variasjoner i antrekk og utforming.

Dette betyr ikke at alt vi lager skal inneholde alle 7 punktene, men at det er retningslinjer vi arbeider etter.

OPPGAVER FOR LANDSFORBUNDET-8- AV RAUDE KOR OG KORPS 0

"I arbeidet vårt med å fremje arbeid-
erkultur byggjer vi på musikkultur som har
røter i den folkelege og nasjonale arven i
Noreg!"

Oppgava er stilt i den politiske
plattforma, vi må nå sammen gjøre dette på
organisert vis, ved felles innsats. På
landsstevnet skal vi diskutere dette nær-
mere, jeg skal bare komme med en del ideer
her i avisa.

Jeg tror det kan være nyttig for
oversikten å dele arbeidet inn i faser.
Jeg har kalt disse fasene for innsamling,
historiske studier, sortering og bearbeid-
ing.

Innsamling

Innsamlingsarbeidet skal være av to
typer:

- Sammenfatning og kritisk gjennom-
gang av tidligere utgitt materiale. For
eksempel: Vi må gå gjennom Landstads sam-
ling av norske folkeviser. Vi må få tak
i alt som er utgitt av rallarviser. Vi må
få undersøkt det upubliserte materialet på
ca. 3000 viser fra Nord-Norge som blei inn-
senla av Arnt Bakke, og som fins i samlin-
gene på Tromsø museum.

- Innsamling av "nytt" materiale.

For eksempel: Rødt Kor i Odds undersøker
om det fins folk som kan viser som skriver
seg tilbake fra anleggspærioden.

Dette innsamlingsarbeidet vil ta
lang tid, og vi vil trenge hjelp fra folk
utenfor forbundet.

HISTORISKE STUDIER

Historiske studier er nødvendig for
å forstå den sammenhengen musikken har
fungert i og det miljøet den er kommet fra.
Det kan være studier av enkeltpersoner
(hvem var Johannes Hæarklou, som satte
musikk til Sivles dikt "Varde"?), studier
av historiske epoker (hva sang medlemmene
i Thrænes arbeiderforeninger?), og studier
av viktige hendinger i klassekampen.

Historiske studier må brukes med måte,
og skal tjene utviklingen av en musikk-
kultur, men er en helt nødvendig del av
det arbeidet vi skal ta fatt på.



Sortering

Vi vil helt sikkert komme borti
uhorvelige mengder med tekster og melo-
dier som kan brukes. Derfor kan det være
lurt å ordne stoffet i grupper:

- hva kan brukes som det er, og
hvorfors
- hva trenger ny tekst
- hva kan brukes til dånsemusikk
- hva egner seg bra til byggesteiner
i større sammensatte verk?
- o.s.v.

Bearbeiding

For å bearbeide stoffet til kor- og
korpsmusikk, trengs det masse ideer og
initiativ om valg av tema, sammensetting
av innhold, o.s.v., og det trengs folk som
har kunnskap om hvordan tekst og musikk
tilrettelegges, arrangeres. Vi trenger
komponister og forfatter, og jeg tror at
en hel del komponister og forfattere etter
hvert vil oppdage at de trenger Landsfor-
bundet.

Det fins mange eksempel vi kan lære
av. Jeg skal begrense meg til å nevne to:
Det er for det første Hanns Eislers ut-
vikling av kor-formen (sammen med Brecht),
hvor det fins mye lurt. For det andre er
det Asbjørn Eldens bok "To slags folk i
Trøvelsfoss", som viser hvordan det går an
å få historia til å tjene klassekampen i
dag.

Vi har sett i den progressive musikk-
bevegelsen at grupper blir organisert og
legges ned, folk slutter å spille, får
andre interesser, o.s.v. Dette er både
rimelig og naturlig. Vi har nå stifta et
landsforbund som er i stand til å drive et
kontinuerlig arbeid over lang tid, og
konsentrere krefter om oppgever vi bestem-
mer oss for å løse.

Derfor kan vi stille oss dristige
målsettinger med arbeidet vårt, og vi
skal gjøre det.

Jeg tror Landsforbundet er den orga-
nisoriske forutsetningen for å drive
fram et såpass omfattende arbeid som det
som skisseres i denne artikkelen.

La oss derfor bygge ut Landsforbundet
kraftig! Rekrutter mange nye medlemmer,
og få alle med på landsstevnet!

STUDIEARTIKKEL OM Å LA HUNDRE BLOMSTER BLOMSTRE

I. INNLEDNING.

Hvorfor stiller vi parolen "La hundre blomster blomstre" for pinsesamlingen vår? Er det mangel på fantasi og konkret analyse som får oss til å hale fram denne gamle traversen igjen? Finnes det ingen andre paroler for kulturarbed som er brukbar?

Vi kan sikkert være enige i at nettopp denne parolen har blitt stilt så mange ganger på en allmen måte at den for noen har mistet alt innhold, den er blitt en slags besvergelse, det er blitt en selvfølgelige parolen å stille for kulturarbeid.

Vi er klar over denne faren, og likevel stiller vi denne parolen. Vi gjør det fordi det er på dette punktet det står verst til med oss. Vi stiller ikke denne parolen først og fremst fordi det er vakkert å se hundre blomster blomstre, men fordi det som nå vokser vil visne vekk dersom vi ikke greier å sette de denne parolen ut i livet. Begrunnelsen for denne noe dystre spådommen er emnet for denne artikkelen.

Det kan virke søkt å trekke fram slike negative saker nå mens kor- og korpps bevegelsen er i framgang; vi har stiftet landsforbund, vi har fått mange nye kor og korps osv. Framgangen er stor og tydelig, men på enkelte punkter er det stagnasjon. Disse punktene er budbringere om at alt ikke er så bra som det burde være, og at framgangen kanskje hviler på et heller spinkelt grunnlag. Parolen for pinsestemnet er et tiltak som er rettet inn mot disse stagnasjonspunktene. Denne artikkelen faller i tre hoveddeler:

Grunnlaget for kor og korpsbevegelsen - klassemessig, historisk og sosialt - viser at vi har en framtrædende plass i arbeiderklassens egen kulturorganisering. Dette er det første punktet. Dette, sammen med en del faktorer som er knyttet sammen med denne formen viser at vi har svære muligheter til å fungere i klassekampen. Dette er det andre punktet. Det tredje punktet er hva vi har gjort ut av disse mulighetene. Har vi

latt 100 blomster blomstre og skapt et allsidig miljø der de enkelte delene tjener hverandre? Eller har vi satset på en enkelt plan-tesort som bukker under i første tørkeperiode?

Er vi fornøyd med den plassen kor og korps har fått i klassekampen? Brukes ressursene våre riktig? Det er det som er spørsmålet.

II ARBEIDERKLASSENS MUSIKKTRADISJONER.

"I verden idag tilhører all kultur, all litteratur og kunst, bestemte klasser, og er bundet til bestemte politiske linjer. Det finnes i virkeligheten ikke noe slikt som kunst for kunstens egen skyld, kunst som står over klassene, eller kunst som er løsrevet fra eller uavhengig av politikken". Dette Mao-sitatet har vært flittig sitert i musikkdebatten mellom progressive de siste årene. Men har det vært brukt?

Spørsmålet om arbeiderklassen har sine egne musikktradisjoner, sin egen musikkarv, er ikke blitt stilt! Ennå mindre hva disse tradisjonene eventuelt måtte inneholde. De som er nærmest en slik problemstilling er Robert og Gjertrud i Materialisten nr. 8, men de gir et helt vilt svar. De hevder det er rocken som er arbeiderklassens - iallfall arbeiderungdommens musikk. Og de hevder at folk som er uenig i dette står for et syn som hevder at arbeiderklassen er kulturfattig! Og hva tror de sjøl at arbeiderklassen drev med før Elvis begynte å tukle med gitaren? 150 års musikkløshet?

Men spørsmålet er for viktig til å bli feid vekk på denne måten. Vi frir oss ikke fra Robert og Gjertruds anklage før vi har gjort en grundig undersøkelse og framstilling av hva som er arbeiderklassens musikktradisjoner.

Hva slags kriterier skal vi stille? Er det nok å si at arbeiderklassen liker den eller den musikken? Etter mitt syn er dette en gallupmetode som kan gi de forunderligste resultater. Jeg mener vi må se etter den musikken som klassens egne musikkutøvere bruker, etter den musikken klassen bruker til kamp, til fest og til daglig underholdning, hvilken musikktradisjon som er levende i klassen, og ikke minst etter den musikktradisjon som klassen holder levende. Dette betyr ikke at vi ser etter musikkformer som nødvendigvis må ha oppstått i arbeiderklassen. De er jo oppstått lenge før den. Men vi ser etter musikkformer som arbeiderklassen har grepet til når den trengte musikk, til kamp og til underholdning. Det er også nyttig å se hvordan de andre klassene stiller seg til de ulike stilene. Til sist må vi se på hvilket innhold musikken har: virker den solidariserende eller splittende? Aktiviserende eller sløvende? Osv.

En snartur innom rocken før vi går videre. Det er ingenting som tyder på at den skulle være arbeiderungdommens musikk framfor borgerungdommens eller småborgerungdommens. Iverken spørsmålet om hvem som spiller den eller hører på den tyder på det. Derimot er det tydelig at generasjonsmotsigelsene er viktigere enn klassemotsigelsene. Det er slike motsetninger G&R spiller på når de argumenterer for at "Arbeiderungdommen fikk en musikk som fenga og som de kunne betrakte som sin egen i motsetning til snørr og tåresanger..." (s.59) Etter mitt syn er de rike og temmelig varierte. De omfatter kontradisjoner, korpstradisjoner, viser av mang slag, gammaldanstradisjonen. Felles for alle disse er at de hadde opprinnelsen sin i tide da industriproletariatet ikke eksisterte, men at de ble massebevegelser samtidig med at proletariatet fikk massekarakter, og at det var arbeiderklassen som var ryggraden i disse musikkformene. Felles for dem er også at vanlige folk liker denne musikken og føler seg hjemme i den, mens borgerskapets kulturprofeter sjelden nedverdiger seg til å bry seg om dem, muligens med unntak av visen, som i en polert form har vunnet innpass i borgerskapet i det siste. En nok så sikker målestokk for den proletære klasse karakteren til en musikktype er den mengden med borgerlige sjellsord som brukes om den, f.eks. "ompa"-musikk om musikkkorps, "kurompa, kurompa" og nissehøemusikk om gammaldans osv.



En historisk gjennomgang av arbeiderklassen sine musikktradisjoner vil ta for stor plass her. Den får vi komme tilbake til en annen gang. Men de sparsomme undersøkelserne vi har foretatt til nå viser oss helt tydelig at kor og korps har spilt en uhyre stor rolle i arbeiderklassen sin egen kulturaktivitet. Og den er tross alt den viktigste.

Det er ingen dristig påstand at kor- og korpsbevegelsen på langt nær vill hatt det masseomfanget den har i dag dersom ikke arbeiderklassen hadde utgjort ryggraden i den.

Vi kan spørre oss hvorfor arbeiderklassen spontant satset slik på denne formen. Fordi denne formen har tilfredsstilt mange av de politiske, organisatoriske og sosiale behovene som fantes i klassen.

-- Det var en musikkform som kunne anvendes svært flek ibelt, den egnet seg like godt til framføring av kampmusikk som dansemusikk.

-- Den var en kollektiv form der en masse folk var meghver med beskjedne talenter som tilsammen kunne framføre sanger med langt større kvalitet enn hver av dem enkeltvis kunne greie.

-- Kor og korps var organisasjoner som eksisterte uavhengig av enkeltpersoner. De brøt ikke sammen om to-tre personer sluttet. De var ikke knyttet til enkeltpersoner slik visegrupper eller danseorkestre gjerne var det. Koret og korpsset hadde ingen identitet utenom den kollektive identiteten.

-- Koret og korpset var et sosialt felles-
skap som stadig måtte utvides for at det
ikke skulle forsvinne. Rekruttering var al-
tid viktig. Det var aldri rom for sjøltil-
fredshet med besetningen, det var alltid be-
hov for fler.

--Koret og korpset ble sosiale kjernepunkter
for de som var med og for miljøet omkring.
Mange aktiviteter ble organisert med utgangs-
punkt i dem: dansekvelder, fester, landturer
turneer og diverse arrangementer for å fin-
ansiere virksomheten. Slik ble korene og korp-
sene midtpunkter i en brei og uformellpro-
gressiv organisering. Dette spilte en svært
stor rolle i klassekampen, bl.a. for organ-
iseringen av motstandskampen under krigen.

Men disse sakene kunne ikke garantere
at det politiske innholdet i det som vte for
midlet var bra. Kampen mellom proletær og
borgerlig ideologi står også sjølsagt i disse
organisasjonene. Mange kor og korps sto på e
en uttalt sosialistisk plattform og program-
festet at de ville bruke musikken i arbeider
klassens tjeneste. Sosialdemokratiet greide
å få alle disse med seg i sin degenerasjon.
Det er lite igjen av sosialismen nå i de
korene og korpene som ennå finner det for
godt å smykke seg med "arbeider"forstavelsen.
De har kvittet seg med den også.

Studieartiklane
er skrivne av einoktd -
personar innanglar
LRKH, og står djg
i bkgje i jorbundet si
rekring.
Dei er meint som
lørebuing til
pinsestemnet der
medlemene i jorbundet
sjolve skal stake
ut klare linjer for
politikken og arbeidet
på området som
desse artiklane
omhandlar.



Kor- og korps-bevegelsen i dag har stor
sett lagt seg flat for karrierismen, og den
borgerlige kulturen. Norsk musikk er på vei
ut, det er ikke fint nok å spille marsjer le-
nger, nå skal det være poparrangementer og
alskens Ouvertymer og "rapsodier" av den am-
erikanske kulturimperialismens "kling-klang"
komponister. Det er folk innenfor ledelsen i
korene og korpene i Norge som har ført an i
dette for å tekkes borgerskapet slik at mu-
sikken derses skulle bli "anerkjent" og bli
berettiget til økonomisk støtte. Vi har ikke
lov til å tro at vanlige kor- og korps-med-
lemmer er fornøyd med denne utviklingen. Her
har vi et stort ansvar som vi til denne dag
har forsømt.

Det er vår oppgave å vise at vår musikk
ikke er museumsinventar, men må være grunnst-
ammen i populær musikk i dag. Det er vår
oppgave å vise at musikken kan tjene formål,
formål som er gode og riktige å sloss for, og
ikke bare tjener til navlebeskuende karrier-
isme og sjølnytelse. Det er vår oppgave å
vise at det ikke er nødvendig å prostituere
seg for å kunne være med i kampen om smulene
fra kulturbudsjettet, men å vinne oppslutning
om det synet at kultur er en del av folkets
hverdag og derfor har krav på offentlige
bevilgninger.

Kor- og korps-formen gir store mulig-
heter. De historiske erfaringene viser at det
er ingen selvfølge at disse mulighetene blir
utnyttet til arbeiderklassens og folkets
fordel.

A) Politisk.

At musikk kan styrke det politiske innholdet i en kamp- eller agitasjonssammenheng har vi lenge hatt et visst begrep om. Men hvilken spesiell kampkraft som ligger i et kor eller korps i en slik sammenheng har vi nylig fått et par eksempler på: Det er vanskelig å tenke seg et bedre klimaks på AKP(m-l)s innslag i "Etter Dagsrevyen" enn nettopp Rødt Kor. I Tromsø var det Rødt Korps som sørget for at ikke 17. mai-toget ifjor gikk i oppløsning under fascistsympatisørenes provokasjoner. I Bergen har Musikkorpsset "Varden" nylig fått forbud mot å spille på stand. Musikk i sammenheng med politisk stardsvirksomhet kan ikke tillates, heter det i politiets "begrunnelse".

Men la oss gå gjennom disse sakene litt mer planmessig:

I demonstrasjonstog kan et kor lede allsang. Det er noe også de fleste gjør. Mindre brukt er mini-syngespill eller miniteater fra lastebil. Varighet ca. 1 minutt, og det spilles opp og opp igjen kontinuerlig. Noen har sikkert sett det i filmen "Lykkelige Charlie" som har vært vist på filmklubbene rundt omkring.

Et korps kan også lede allsang i et tog, men da bør tekstene være utdelt på forhånd i samarbeid med arrangøren. Viktigere er det at korpsmusikken i seg sjøl gir toget et mer militant preg. Mange går i takt med musikken, og toget mister da en del av den "subbete" karakteren det desverre ofte har. Det beste eksemplet på hvordan stemningen fra korpsmusikken virkelig blir en materiell kraft hos demonstrantene er det nevnte eksempelet fra Tromsø. I Bergen hadde endel reaksjonære samlet seg 21. august ifjor i biler på ett sted for å prøve å bryte opp toget. De ble stanset av ordensvernet. Da la de seg på bilhornene og greidde å overdøve slagordropingen. Men "Internasjonalen" med korpsset i ryggen greidde de ikke, og etter det ga de seg. I demonstrasjonstog kan også et korps snu det at det ikke foredrar en tekst - noe som oftest er en ulempe - til en fordel. Det behøver ikke være noe direkte samsvar mellom teksten i en sang som spilles og innholdet i grunnlaget for toget i de fleste tilfeller. F. eks. kan "Rett til arbeid" i instrumentalversjon like gjerne brukes i en arbeidsløshetsmarkering. Det viktigste er at "anden" i sangen stemmer overens med grunnlaget for toget.

Ellers tror jeg de røde korpsene spiller for mange sanger i tog, det er laget for få progressive marsjer. Dette må vi sette komponister i sving med.

Et siste punkt er betydningen av drill - å marsjere skikkelig blir ofte undervurdert. En militant spilling kan ofte bli underminert dersom korpsset går som en hønsflokk, og ikke engang vet hvordan det skal dreie 180 grader, dersom det blir nødvendig. En slik liten detalj er ofte nok til å spre total forvirring i rekkene. For å oppsummere: Vi har lenge vært klar over at kor og korps har en "underholdende" funksjon i demonstrasjonstog. Det vi er begynt å bli klar over i det siste er at de også bør ha en organiserende funksjon.

På stands har kor og korps flere viktige funksjoner. For det første å tiltrekke oppmerksomhet og få folk til å stanse opp. Her har vi sett at særlig korps virker bra. For det andre ved å underholde, slik at folk blir stående ved standen slik at de kan bli kontaktet med løpesedler osv. For det tredje ved å propagandere innholdet i politikken bak standen. Her er det koret har det store fortrinnet.

Til nå er det særlig det første og tredje punktet vi har lagt vekt på ved standsopptredener. Men også i det andre punktet ligger det store muligheter for dem som ønsker å satse på å la 100 blomster blomstre. Hva med solister, vekselang (spørsmål og svar) og dans?

Standsoptredener er en anledning til virkelig å vise oppfinnsomhet, virkelig å bringe politisk innhold og virkemåter i samklang med hverandre. Selve situasjonen - at de som stopper opp for å høre virkelig lytter oppmerksomt og står ganske nær - gir oss muligheter til å bruke kulturen på måter som vi ellers ikke kan. Vi kan tilogmed henvende oss direkte til enkeltpersoner, bokstavelig talt! Eller er det bare Lill Lindfors og Sandie Shaw som har monopol på slikt?

Opptreden på møter er det kor og korps har drevet mest med til nå. Det er ingen tvil om at de fyller en viktig oppgave her, gjør møtet mer militant, stramt og avvekslende. En nesten like viktig oppgave burde være å gjøre møtet mer underholdende. Dette skal vi komme inn på i neste kapittel.

Konsserter har det vært altfor få av. Dette er et forum der publikum virkelig kan være bredt sammensatt slik at vi får en annen funksjon enn å spille og synge for folk som allerede er enig i det vi synger om. Står vi dertil sjøl som arrangør av en slik konsert, kan vi komme ut med vår egen politikk på våre egne premisser. En av årsakene til at vi ikke har hatt egne konsserter er at vi ikke har hatt repertoar til det. Vi har alltid sett vår egen virksomhet som et

vedheng til annen politisk virksomhet, vi har bare unntaksvis vurdert plattformen vår som noe vi sjølstendig skal propagandere for og mobilisere på. Den har i stor grad bare fungert som en veiviser for hvilke arrangementer vi skal slutte oss til.

For å oppsummere: Kor og korpsmusikken egner seg godt i kampsituasjoner fordi den er en massiv og slagkraftig musikk. Dette har vi tatt forholdsvis godt vare på.

Kor- og korpsmusikken er også en folkelig og svært utbredt musikkform. Derfor har vi muligheten til å underholde, til å nå bredt ut. Dette har vi i liten grad gjort.

B) Musikalsk.

For det første må vi holde på og utvikle de særtrekkene vi har: Det er ikke bare det at vi kan få fram en militant, bastant og kompakt gjengivelse av den internasjonale arbeiderkulturen. Det er også det at vi er den eneste formen som kan nå en slik grad av det militante og kraftfulle. Det er viktig å huske på. Det finnes en kulturarv som vi har tatt på oss å føre videre, nemlig den internasjonale arbeiderkampsangen. Landsforbundet vil fortsatt være ryggraden i arbeidet med å føre denne tradisjonen videre, og de tiltakene som vi kommer fram til for å utvide spekteret vårt må ikke hindre oss i å føre dette grunnlaget videre.

Det som gir oss muligheten til å ha en slik funksjon er at vi er mange, at vi bruker en kollektiv framføringsstil og at vi bruker instrumenter med klare og markerte klangbilder og som kan nå et ganske høyt volum uten forsterker.

Men nettopp disse faktorene gir oss andre muligheter også.

Det at vi er så mange vil ikke si det samme som at alle må synge eller spille på en gang. Det at vi er mange gir oss gode muligheter til å bruke solister, solistgrupper, vekselang osv. Det at vi er mange gir oss muligheten til å benytte alle besetningene mellom en stemme og 20 (eller 30 eller 60). For korpsene kan det være verd å trekke fram en sak: De italienske barokk-komponistene utviklet en form de kalte "concerto grosso" (stor konsert) der de satte en instrumentgruppe på 3-4 forskjellige instrumenter opp mot resten av orkesteret. Noe å tenke på?

Videre: Det at vi kan spille og synge kraftigere og mer militant enn andre besetninger betyr ikke at vi alltid må gjøre det. Det er i stor grad det vi gjør i dag. Det kraftige blir bare kraftfullt i motsetning til det lavmælte eller lyriske eller satiriske osv. Dette må vi huske på når vi leg-

ger opp repertoar. Skal vi spille på et møte der det ellers skal være sketsjer, visesang osv. er det naturlig at vi smeller til med et par kampsanger. Dersom vi er det eneste kulturinnslaget, eller det ikke er sørget for "lettere" former, bør vi gjøre det.

Tradisjonelt har korpsmusikk betydde marsjer pluss litt konsertmusikk skrevet spesielt for slik besetning. En fløy i borgerskapet vil gjerne beholde det slik, og de raser om "vulgarisering" og "degradering" dersom et korps drister seg til å spille "Air" av Bach eller andre ting som etter deres mening er altfor "fint" til å spilles av noe så lavtstående som musikkorps. På den andre siden finnes en fløy som strever fælt for å få korps "kulturelt akseptert" og derfor ikke kan spille tradisjonell korpsmusikk, men gir seg i kast med de forunderlige og amerikanske effektmakerier.

Situasjonen for korbevegelsen i Norge er ikke helt ulik.

Prinsipielt må vi gå inn for at ikke noe verk er så "oppøyet" at ikke et kor eller korps kan sette tennene i det dersom de ønsker det. Jeg mener vi må forsvare X-bygdas skolekorps når borgerskapets kulturprofetser hetser om at de "ødelegger" klassikerne. Det er en viktig del av vårt massearbeid.

Samtidig må vi være oppmerksom på at ikke alle funksjoner ivaretas like godt av kor og korps. Til nå har det vært en viss tendens i de røde korene og korpsene til å sette hele besetningen på en sang uten å vurdere om en oppdeling eller utviding av besetningen ville være det riktige. Kanskje et samarbeid med en annen kulturgruppe hadde vært det beste?

Med dette er vi over på

C) Forholdet mellom budskap og virkemidler.

Jeg skal bruke et eksempel for å illustrere dette, en av Johan Sebastian Bachs mest kjente kantater, l. juledagskantaten fra Juleoratoriet. Jeg mener det er nyttig å studere Bach, både fordi han er en av de største musikkhåndverkerne som har levet, spesielt innenfor kor/orkester, men også fordi han sto fjernt fra den "musikk for musikkens egen skyld"-ideologien som har preget tiden etter ham. For Bach hadde musikken en klar funksjon: den skulle tjene religionen. Derfor er det en god del av hans virkemidler som er utjenlige for oss, men sammenheng mellom mål og virkemidler kan vi lære en god del av.

Dersom vi skal tolke juleoratoriet utfra hans egne premisser og målsetninger, så tror jeg at hensikten med l. juledagskantaten er å vekke begeistring for julebudskapet. Derfor starter den med et enormt

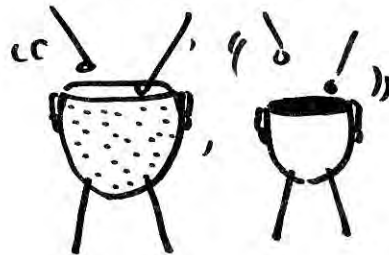
kor/orkesterparti som sprudler over av glede, det mangler ikke på pauker og trompeter og alle salgs virkemidler. Koret har en svært enkel tekst som vi dessuten oppfatter bare et par ord av: "Jauchzet, frohlocket! Auf, preiset die Tage!" (Juble av fryd! Opp og pris dagen!) Vil gjengjeld hamres dette inn igjen og igjen på en slik måte at du skal være en stein for ikke å bli påvirket. Og dermed er hensikten oppnådd: tilhøreren blir velvillig stemt overfor det som nå kommer: selve juleevangeliet. Og her er teksten altoverskyggende, den synges av en solist og med svært omhyggelig tekstuttale, melodien er redusert til det absolutte minimum, og akkompagnementet er bare noen diskrete orgelakkorder. Vi har fått et recitativ. Og denne formen bruker Bach når ikke et eneste ord skal gå tilhøreren forbi. Deretter bygger han stemningen opp igjen gjennom andre solistinnslag med mer og mer livfull melodi og mer og mer eggende orkesterinnslag for så å ende i et foreløpig klimaks med en korall med fullt kor og orkester. Den fungerer som en foreløpig oppsummering. Derfor er teksten viktig og oppbyggingen er helt annerledes enn i åpningssekvensen. I åpningen var koret nærmest en del av orkesteret, bare med et par "stikkord", nå er koret hovedaktøren, melodilinjen er svært enkel, det er ingen kryssgående stemmer som gjør det vanskelig å oppfatte hva som synges, og orkesteret spiller akkompagnementet nokså diskret. Deretter får vi et nytt recitativ, en ny oppbygging og et sluttklimaks i form av en korall. Men denne er forskjellig fra den foregående. Gleden er nå blitt målrettet, og den siste korallen er derfor en sammensmelting av den avmålte første korallen og den jublende åpningssekvensen. Men nå slik at det blir et par takter kor med tydelig tekst og enkel melodi, så et par takter sprudlende trompeter og pauker og greier, og så videre utover. Og der slutter 1. juledagskantaten.

Hvorfor går jeg igjennom alt dette, spør du. Mener jeg at vi skal begynne å skrive kantater? Ja, jeg mener faktisk det. Det er en form som egner seg ypperlig til virkelig å utnytte alle mulighetene som ligger i kor/korps-sammensetningen. En feil vi ofte gjør er at vi pakker for mye inn i en sang: entusiasmen, den teoretiske forståelsen, bakgrunnen, mobilisering av folk osv. Kantateformen gir oss muligheten til å skille ut disse elementene og gi hver av dem en form som virkelig tjener innholdet. Tankeeksperiment: Kantate til støtte for det eritreiske folkets frigjøringskamp. Elementer: Mobilisering av tilhøreren: "Støtt kampen" (fullt kor og korps), teorien om imperialismen:

(recitativ?), bakgrunn for kampen (solist med rytmeakkompagnement), forholdet mellom ELF og EPLF (duett der det først synges mot hverandre og så sammen), kamp mot sosialimperialismen (kor), kampsang fra Eritrea (instrumentalversjon), mobilisering av massene (solist med kor/korps) osv osv.

Nye arbeid? Ja, men muligens ikke så mye som det ser ut til, fordi det er såpass mange små besetninger, det vil si at vi kan splitte koret/korpsset opp i grupper som jobber med forskjellige ting. Og fordi det er såpass mange små besetninger, så virker de store besetningene ekstra sterke og kraftfulle.

Men det er ikke nødvendig å begynne med kantater for å få noe ut av eksempelet mitt. Det er nok om vi begynner å tenke mer bevisst: Hva trenger vi et fullt kor til? Hva trenger vi både kor og korps til? Er det noen steder i denne sangen der fullt kor hindrer innholdet i å komme skikkelig fram? Hva slags instrumenter trenger vi, og hva slags instrumenter ødelegger den stemningen vi prøver å bygge opp?



Når vi nå går inn i 100-blomster-fasen vår, er det et overslag vi skal vokte oss for. Prinsippielt mener jeg at omtrent alle musikkformer og stilarter kan spilles med kor og korps. Men det er ikke alle enkelt-numre innenfor disse stilartene som kan det. Hanns Eisler (han som skrev Solidaritetssang og Hemmelig oppmarsj osv.) polemiserer mot en viss bruk av folkemusikken, nemlig den som består i å lage svære arrangementer av en viss type folkeviser, f.eks. la 50 mannfolk synges "Ich weiss nicht was soll es bedeuten, dass ich so traurig bin." Det virker bare komisk, sier han. (Eller når Norman Luboff-koret synger "Oh, lonesome me!")

Når Hanns Eisler bruker kor sammen med andre besetninger eller i skuespill, bruker han ofte koret som oppsummerende element. Les "Forholdsregelsen", som han laget sammen med Brecht, og se hvilken plass koret har der. Det er jury i en slags rettsak, (han kaller det "Kontrollkoret"), og det virker enormt. (Du finner stykket i Brecht: Lærestykker. (Lanternebok.))

For å oppsummere dette punktet mener jeg at om vi utvikler oss langs den linjen jeg har skissert, vil vi sikre en større variasjon. Det er det første kravet som stilles oss dersom vi skal begynne å opptre mer på egenhånd. For det andre så krever de sakene jeg har nevnt at det jobbes med det musikalske nivået, for kvalitet er det andre kravet som stilles sterkere til oss når vi opptrer aleine. Det tredje kravet er politisk innhold på en udogmatisk måte. Her mener jeg vi har et bra utgangspunkt.

D) Massearbeid.

Hvem spiller og synger vi for? Hovedsaklig for folk som enig med det vi står for. I beste fall inspirerer vi dem til bedre innsats i klassekampen, og da gjør vi en viktig jobb. I verste fall kan vi fungere som nokså likegyldig pausefyll.

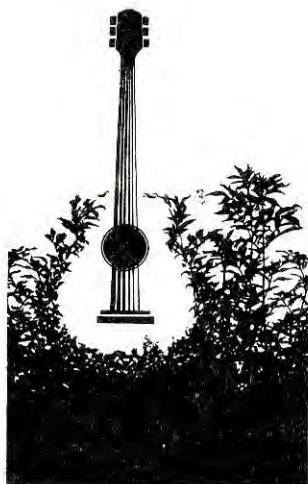
Hvor spiller og synger vi? Hovedsaklig på møter, i de demonstrasjonene som progressive organisasjoner arrangerer, og på en og annen stand.

Kamerater, vi kan ikke slutte med å gjøre disse tingene, de er viktige! Men hovedinnrettingen er feil!

Det er riktig av oss å opptre en og annen gang for Streikestøttekomiteen og Kvinnefronten og alle de andre. Men det viktigste for oss som kulturorganisasjon er ikke å være utsmykninger på deres møter, men å nå de folkene disse frontene ennå ikke når, men som kan mobiliseres til progressivt arbeid gjennom kulturen.

Jeg vil trekke fram to saker:

For det første må vi opptre mer på egenhånd. Lage egne stands der vi opptre, eller lage utendørskonserter. Arrangere konserter eller kulturkvelder der vi inviterer andre til å opptre også. Og NB! vi inviterer ikke bare den vanlige progressive kulturarbeidergjengen.



Dermed er vi over på det andre punktet, det massearbeidet vi har forsømt til nå, nemlig de andre korene og korpsene. Til nå har det vært en utbredt tendens til å se med forakt på disse organisasjonene. "De borgerlige korene og korpsene") Hva om vi inviterer noen av byens kor og korps til vår første konsert? De kan velge repertoaret sitt sjøl, men vi sier at vi har tenkt å bruke mest mulig norsk musikk på programmet, f.eks. Eller hva med en gammeldansgruppe, en leikarring, en jazzgruppe? Det folkelige musikklivet er stort og breitt, og dermed er også mulighetene til å knytte kontakter i det mange.

Dessuten er det viktig at vi deltar sammen med de andre korene og korpsene i kampen om større bevilgninger til amatørkulturen. Det er nødvendig å smi et kampefelleskap mellom den raude kor- og korpsbevegelsen og de vanlige medlemmene i de øvrige korene og korpsene.

Tilsist er det viktig å ikke glemme komponistene. Det er en tendens blant unge komponister idag bort fra avantgardismen, og for å skrive for vanlige folk. (Se nr. 1 1978 av "Ballade", organ for Ny Musikk). Jeg mener det er viktig at vi får disse til å skrive for den raude kor- og korpsbevegelsen. Det er en viktig oppgave for arbeidersang- og musikkorganisasjonene å virke politisk oppdragende på småborgerlige komponister og dirigenter, skriver Hanns Eisler. Dessuten er det ikke tvil om at vi sjøl ville lære et og annet!

For et par sider siden skrev jeg at arbeiderkorene og -korpsene hadde en viktig sosial funksjon i sin glanstid. Det er viktig at kulturorganisasjoner står for et bredt og uformelt tilbud. Underholdningskvelder, basarer og landturer er tiltak som vi bør vurdere. Så vidt jeg vet har Tromsø Rødt Kor opptrådt på sykehus og gamlehjem. Vi vet at slikt er populære tiltak, ikke bare for dem som oppholder seg der, men også blant deres slektninger og venner. Jeg mener vi bør gjøre flere ting i den gaten der. Det er klart at det krever et annet repertoar av oss. Vi kan ikke stille opp og bare syngje Internasjonalen og Hemmelig oppmarsj. Men vi skal heller ikke la vare å syngje Internasjonalen og Hemmelig oppmarsj. Vi har to oppgaver: å underholde og å vinne oppslutning om politikken vår. Slik jeg ser det er disse sakene nært knyttet sammen, og jo breiere vi ønsker å komme ut, jo mer blir det første en betingelse for det siste. For å få folk til å oppfatte det vi kommer med,

iallfall for en stor del av korene og korpsene å kutte drastisk ned på opptredener på møter som progressive organisasjoner arrangerer, plukke ut de viktigste og prioritere disse virkelig høyt. Dermed får vi anledning til å øve inn et repertoar som virkelig slår. Vi får anledning til å drive aktivitet i andre sammenhenger, eller arrangere ting sjøl. Dermed er vi over på det andre punktet: betrakter vi en opptreden som en stor begivenhet eller som rein rutine? De som har stilt dette klarest er Rødt Kor i Trondheim, og det utsnittet av halvårsmeldingen deres som er gjengitt i dette nummeret av avisen er virkelig verd et grundig studium!

Det som har skjedd den siste tiden er at en motsigelse (hovedmotsigelsen?) i kor- og korpsbevegelsen har blitt passert av en annen i viktighet:

Før har en del av korene og korpsene stilt en viktig motsigelse slik: Betrakter folk koret/korpsset som en hobby som de steller litt med når de har tid, eller ser de på det som et viktig redskap i klassekampen som det er viktig å prioritere høyt? Diskusjonen omkring denne motsigelsen endte med at medlemmene så på koret/korpsset som et redskap i klassekampen, og det var en bra ting. Det førte oss mange skritt framover.

Nå har dette slåttom. Redskap har og en negativ betydning, og det er dit vi er på vei nå. Vi er på vei til å utslette oss sjøl, vår ege plattform, vår egenaktivitet: Vi kommer når noen plystrer. Derfor har vi ofte gitt blaffen i hvordan det hørtes det vi opptrodte med, det viktigste var å være der når noen trengte oss. Misforstå meg ikke, dette er svært viktig, men det er en grense for det og. Den grensen er nådd når opptredene våre blir en rutine for både oss sjøl og de som hører på. Og det er der vi befinner oss nå.

V KONKLUSJON.

Den raude kor og korpsbevegelsen har utvilsomt gjort store framskritt det siste året. Mange nye kor og korps er blitt stiftet, platen "Raude Flagg" var et sprang framover, mange gode opptredener særlig i forbindelse med Oktoberrevolusjonsjubileet. Og ikke minst: Landsforbundet er stiftet.

Men det er en viktig underliggende tendens som jeg har rettet oppmerksomheten mot her. Og den finnes først og fremst i de korene og korpsene som har eksistert en stund. Derfor er den et signal til de n,ere om hva som venter dem om de fortsetter langs den veien som forgjengerne deres har fulgt.

Stikkordmessig vil jeg karakterisere situasjonen slik:

Musikalsk: en viss framgang.

Rekruttering: På landsbasis stor framgang i og med mange nye kor og korps.

I de etablerte kor/korps: stagnasjon og tildels tilbakegang.

Politisk funksjon: Stagnasjon.

Organisasjon: Framgang. Vi har fått et landsforbund, en felles ledelse, vi kan nyte godt av hverandres erfaringer og sammen komme oss ut av denne floken.

Årsakentil stagnasjonspunktene har jeg prøvd å forklare i denne artikkelen. Stikkord: Vi har kjørt oss fast i en sekterisk stil. Det er vanskelig å rekruttere til slikt.

For noen år siden skrev jeg i et studieopplegg at korene og korpsene er politiske organisasjoner som virker gjennom musikk, ikke musikkorganisasjoner som sysler litt med politikk. Jeg tror dette er sekterisk og feil stilt, og jeg tror at mange har tenkt slik jeg gjorde. Det vi har bruk for er en kor- og korpsbevegelse som er en brei musikkbevegelse, men som lar politikken være ledende i arbeidet.

Et lite ord til slutt: Disse tankene jeg kommer med er ikke så forferdelig nye. De har vært diskutert på ulikt vis i mange kor og korps. Noen steder har denne diskusjonen ført til at noen har trukket den konklusjonen at det er kor- og korpsformen i seg sjøl det er noe i veien med, og at det vi nå må gjøre er å splitte oss opp i allsanggrupper, visegrupper, propagatigrupper, teatergrupper og jeg vet ikke hva. Jeg mener dette er galt. Løsningen vår ligger ikke utenfor kor og korpsformen, men i den. Den progressive bevegelsen trenger alle de gruppene som her er nevnt og flere til. Men den trenger også kor og korps. Og der er det vårt ansvar kommer inn. Jeg har prøvd å vise at arbeiderklassen trenger en raud kor- og korpsbevegelse. Kor- og korpsformen har en strålende framtid. Det spørs bare om vi lar den få sjansen til å vise hva den duger til!

Ruben.



LANDSFORBUNDET AV RÅUDE KOR OG KORPS



PRESENTERER ☺

Det er mange nye og små kor i forbundet vårt. Grenland Rødt Kor er et av dem som er kommet lengst, og vi har bedt dem om å skrive litt om hvordan de driver.

Grenland Rødt Kor ble starta i begynnelsen av november '77. Interimstyret jobba en god stund i forveien med mobilisering til stiftelsesmötet. Det var omtrent 15 stykker som møtte opp, og vi var så heldige å få besök av en fra Oslokoret som holdt en bra innledning. Med stor entusiasme satte vi igang å öve på "August i 68" og "Fram, fram".

Siden nesten ingen hadde sunget i et kor för, var det ikke så lett å få det til. Selv om vi hadde diskutert i forveien at vi ikke skulle ta firestemte sanger, "forelska" vi oss i "Fram, fram", og den sangen måtte altså til.

På de fölgende övelsene viste det seg at noen ikke stilte opp lenger. Det skyltes i ett tilfelle det politiske opplegget vi har, og i de andre tilfellene at de progressive folka er opptatt med så mye annet og at de prioriterte andre ting.

I hvert fall blei det igjen en hard kjerne på ca. 12 stykker. Vi har en övelse pr. uke, slik at kormedlemmer også har mulighet til å delta i klassekampen på andre måter, men vårt störste problem er vel at noen går på skift og noen faller fra pga annet kveldsarbeid.

Tilbake til "Fram, fram". Vi över i et lite rom og syntes at den sangen hörtes jævla bra ut. Stolte som vi var (bortsett fra den redselen man har foran förste opptrreden) satte vi "Arbeidermarsjen" som innleiing på et Azaniamöte i desember. Men i den store salen "forsvant" musikaliteten vår, og sangen ble liksom 14-stemt. Publikum fikk sikkert sjokk, akkurat som vi, for

vi var jo så sikker på den sangen. De andre sangene som var mye enklere klarte vi fint, og vi kunne i hvert fall vurdere at vi var til støtte på det mötet.

Vi diskuterte skikkelig etterpå og lærte ganske mye hva repertoire angår. Et lite kor som oss skulle heller ta litt enkle sanger, gjerne med to-tre instrumenter og variasjoner på versene.

Siden alle kormedlemmene møtte opp regelmessig, gjorde vi en stor musikalsk utvikling, både hva stemmer og å höre angår.

De opptredene vi hadde i februar og mars viste det klart. Også "Fram, fram" var med, og nå går den så fint!

Det vi har problemer med fremdeles er rekrutteringen. Vi fikk 4 nye medlemmer, men 4 falt jo også bort. På dette området har vi ganske gode ideer å jobbe med, men vi gleder oss om tips som de andre kora kan gi oss. Det er fint om vi kan utveksle erfaringer.

Litt om arbeidsmåten.

Vi prøver sjölsagt å få diskutert innholdet i sangene grundig - vi fordeler gjerne innledninger og vurderinger rundt på forskjellige "menige" kormedlemmer. Skal vi synge et sted, er prinsippet vårt å lage et helhetlig program - gjerne variert med korte innledninger til sangene, slagord osv. Men denne gode vanen vi begynte å få med slike ting har blitt litt ödelagt nå i de hektiske vårmånedene.

Övelsene er lagt opp med oppvarming, allsang, öving på repertoaret, diskusjoner, pause og mer öving. Vi prøver å öve mest mulig samla - vi har best erfaringer med å kunne hverandres stemmer.

Som alle andre kor sikkert gjør, sliter vi med forholdet öving/diskusjon. Det er mye som vi absolutt burde ha diskutert, men som forelöpig er skåret vekk. Koret vårt er lite, og vi har mange folk med familie, en stor prosent skiftarbeidere og samtlige i koret er aktive på andre felt i klassekampen.

Dette diskuterte vi på et helgeseminar, og slo fast at vi var nödt til å akseptere denne situasjonen og legge opp virksomheten etter det. Vi kan ikke be kormedlemmer trekke seg fra verv i Kvinnefronten, 3.verdenskomiteen, fagforeningsverv osv. Vi mente også at det var önskelig at koret skal være et springbrett for folk til å bli aktive på mange felt i klassekampen.

Noen ganger har vi fölt oss litt "mindreverdige" når vi hörer om dere i de store kora som lager flotte oppsettinger, har mange undergrupper i arbeid i koret, mange

forts. n. side.

gode helgeseminarer osv. Men slikt er altså foreløpig ikke mulig for oss.

Hittil har vi hatt 6 opptredener, ett helgeseminar, en verveaksjon og en fest for oss sjöl.

Planene fram til sommeren er, foruten opptredener: stand m/synging, deltakelse i "30. april-konsert", kontakt med ungdoms-klubber og arbeidersongförening. "Turne" til Bö.

Barn i Rödt Kor?

Vi har to unge jenter med(4. og 6. klasse) og det viste seg at mange flere unger var interessert. Vi mente at et voksent kor ikke ville tilfredsstilt ungenes behov, og tok derfor initiativet til å danne Rödt Barnekor. De har allerede hatt 2 övelser, skal opptre 30. april, og er veldig entusiastiske. De slo öyeblikkelig tilbake vår gale linje om at "barnekoret över hver 14-dag" - klart også de må öve hver uke!



Om repertoiret.

Noen stor og generell diskusjon om repertoar, musikkformer osv. har vi aldri hatt.

Rettesnoren vår har vært å dekke flest mulig felt i klassekampen. Vi har prøvd å grave fram lokalt stoff, men det er veldig vanskelig. Vi er også avhengig av enkle arrangementer, og dem er det ikke for mange av i RK/K-bevegelsen! Musikalsk sett er vi absolutt sterke nok til 4-stemte arr., men når 40% av manns-stemmene går skift, må enklere ting være hovedsaka.

Vi synger: Arbeidermarsj, Arbeiderungdommens marsj (flott for små kor!), Jorunn, Forbundet, Marsj partisan, August i 68, Menstadslaget, Spenn livreima inn, Abort er illegalt.

Vi prøver å få i gang samarbeid med noen profesjonelle musikere. Våre egne arrangementer er sikkert kritikkverdige på mange punkt.

Vi har deltatt altfor lite i arbeidet i Forbundet, men jeg er sikker på at det har vært riktig å prioritere det lokale arbeidet så höyt som vi har gjort. De små kora er så sårbare at det stadig er en kamp for å holde seg på beina, men det virker nå som om vi har klort oss fast og er kommet for å bli!

B. og S.

KRISTIANSAND RÖDT KORPS



KORT PRESENTASJON:

Rödt Korps, Kristiansand blei stifta seint i jor høst med 5 medlemmer. I dag er vi 10 etc. P.g.a. den lille besetning-en har vi stutt mye med å ja laga arrangementer. Vi er nå i framgang både muskalsk og politisk. Første offentlige "opptreden" var 8. Marskomiteens tog i år (se bildet). Vi har jott oss som et horeheng i jorbundet, men vi kommer.....
VI ER FRAM PÅ LANDSÖYNET!

Raudt kor og sekterismen.....

-20-

I koret vårt har det ei tid gått føre seg ein diskusjon som har teke føre seg "sneverheita" i arbeidet vårt. Dette er spørsmål som ikkje berre dreier seg om "småfeil" og raske korrigeringar, men som vedkjem hovudlinja vi jobbar etter. Skal Raudt Kor på staden vår (og etter dei kjennskapane vi har, gjeld dette også dei andre Raude Kora i landet.) halda fram etter den same lina som no, vil Landsforbundet knapt bli noko meir enn ein liten snever pusleorganisasjon.

Vi er rett nok ikkje komme i siget, og i løpet av dei få åra Raude Kor har funnest, har talet på kora og aktiviteten vore raskt stigande. Dette er bra ting, for det syner at dei Raude Kora har appell og det syner at det fins haugevis av entusiastiske folk som ynskjer å styrkja og byggja ut korverksemda. Dette gjer at vi står i ein sær heldig situasjon når vi skal stilla diagnosen på og kurera dei "barnesjukdomane" som etter kvart har skapt ein del plage i Raudt Kor.

I diskusjonane tok vi utgangspunkt i arbeidsmåten vår og retta søkelyset på fylgjande spørsmål:

- Korleis har vi meistra oppgåva med å bruka kulturen som våpen i klassekampen?
- Kva uttrykkjer repertoiret vårt?
- Kva type arrangement har vi delteke på?
- Kor mange medlemmar har koret i forhold til kor mange det kan ha ut frå plattformen?
- Kor breitt spekter representerar kor-medlemmane politisk?
- Korleis er kameratskapen, samholdet, entusiasmen og trivselen i koret
- spesielt ut frå nye medlemmar?

Etter å ha ploygd gjennom desse spørsmåla, kom vi fram til fylgjande:

1. Framføringane våre har bore preg av "stressing" - full fart frå eit arrangement over til innøving til neste repertoir, boms inn for å opptre og så and-pusten vidare. Det har vore typisk dato-jobbing, anstrengt og stivbeint stil. Trass i denne temmeleg harde aktiviteten, har vi berre greidd å dekkja "tradisjonelt" progressive arrangement. Den progressive kulturen treng smidigare arbeidsformer - koret greier ikkje alt. Dette kjem grundigare fram under punktet om tramgjangane.

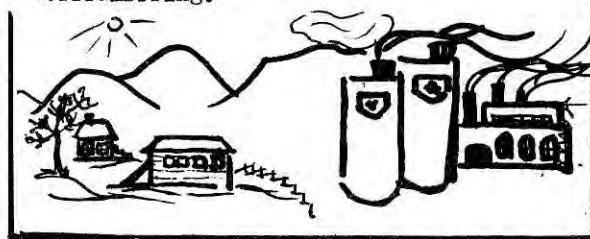


2. I all hovudsak har deltakinga på arrangement avgrensa seg innafør den nye progressive rørsla. (Med unnatak av Songens og Musikkens Dag.) Det har etter kvart vorte ein gangbar vits at koret ein "prostituert" organisasjon - det seier i seg sjølv ikkje så lite.

Raudt Kor er ein sjølvstendig organisasjon som må ta i bruk ein mykje meir offensiv stil i arbeidet sitt. Vi må ha vårt eige massearbeid og ikkje slå oss til ro som prikken over i'en på andre organisasjonar sine arrangement. Vi må breidd ut på fagforeningsmøte, allmøte på skulane, idrettsstemne osv..



3. Repertoiret er i altfor stor grad dominert av tradisjonelle sosialistsongar, gamle arbeidarsongar osv.. Kor mykje har vi av dagsaktuelle ting, songar om ungdomen sin situasjon t.d.? (ikkje ein song om ungdomen endå gjennomsnittsalderen er under 20 år) Produksjonen av songar om natur- og miljøvern, fråflytting og sentralisering, idrett, ungdomen sin situasjon, målsak, situasjonen på arbeidsplassane osv. - den må bli mykje større og tilrettelagt for korframføring.



4. Talet på kormedlemmer (ca. 15 på ein plass med ca. 5000 innbyggjarar) er altfor lite både m.o.t. kor mange som trengst for å få litt "fres" og viktigast m.o.t. kor mange det fins på ein såpass stor plass som det er råd å trekkja med i fronten. Vi må slutta med å tenkja snevert. Det er enormt mange som har lyst å vera med i eit kor (moro å treffast, artig miljø, og songar med meining.)

5. I all hovudsak er koret samansett av folk som klart har teke standpunkt mot kapitalisme og imperialismen og for sosialismen. (Meir eller mindre konsoliderte sosialistar) Såleis vert det berre ein vits at koret skal vere ein sosialistisk front der folk kan vere med utan å ha teke stilling klart for sosialismen, men kan bli fostra og få lære om sosialismen gjennom korverksemda.

6. På grunn av feile liner, usikkerheit og forvirring på korleis koret skal fungere, har det ikkje eksistert noko line for å samle folk kring ei felles innretning, tema, entusiasme for denne osv..

Mange synspunkt på kva koret skal vere, har eksistert på same tid. Det har mangla systematisk oppsummering av røynslene våre. Difor forvirring. Ta t.d. spørsmålet om rekrutteringa. Eitt syn seier at vi blir fleire berre vi diskuterer offensivt nok med folk - får dei overbeviste om kor viktig Raudt Kor er.

forts. neste side..



Eitt anna syn seier at vi må ta oppgjer med oss sjølve først - endra reportoir, stil og innretning slik at folk får lyst å vera med. Koret må fungere som ein magnet på folk - vi må ha eit tilbod som er more å vere med på. Vi må slutte å dunke folk i hovudet for å få dei med, alles vert det "pliktarbeid".

Våre røynsler viser at dette må takast alvorleg. På øvingane finn ein att den same dunke-stilen med mykje moralisering på disiplinen. Kor-medlemmane er då ungdommar! Det må vere rom for litt spøk og humor! Dersom det er manglar ved disiplinen, bør søkelyset først og fremst rettast mot leiinga. Greier leiinga å lede øvingane gjennom heile tida å ha initiativet, få "action" og inga daudtid, vil folk syna god disiplin. Når folk meiner det er kjedeleg å vere med i Raudt Kor er det ikkje "fordåinga for kor viktig kulturen er" som manglar, men leiinga si evne til å lede i samsvar med medlemene sine ynskje.

For å oppsummere kan ein slå fast to hovudpunkt som avgjerande for vidare framgang.

1 Det første er spørsmålet om kven vi vil nå med det politiske bodskapet vårt.

Vil vi nå dei konsoliderte sosialistane eller dei breie massane av arbeidsfolk og ungdom? Svarar vi det siste på dette spørsmålet, er vi komne langt. Då må vi innrette reportoiret deretter. Vi stiller då t.d. ikkje opp på ein ungdomsklubb med "Sjå brør kor det dagar" el. likn. Eit reportoir i samsvar med interessene til dei vi ynskjer å få med, vil leggja grunnlaget for å auka medlemstalet kraftig. - Ein kraftig auke i medlems-talet - inkludert ein god del folk som ikkje er spesielt politisk medvitne - vil deretter tvinga fram endring av stilen, stille større krav til samhold og kameratskap oppv. Koret må derved ta alvorleg på å fungere som ein front og ikkje som ein "prostituert" organisasjon som berre "stressar" frå arrangement til arrangement.

2 Det andre spørsmålet gjeld tilbodet vi kan by medlemene, miljøet i koret. Vi må skape eit aktivt og livleg miljø med allsidig kulturell verksemd og allsidige politiske diskusjonar. Vi må leggja vekt på å styrkja kameratskapen og samholdet gjennom uformelle samkomer og festar. Vi må slutte å moralisere og kommandere, men ta folk som dei er og læra oss til å sjå dei gode sidene i folk. Berre ein slik stil kan gje grobotn for eit sterkt og slgkraftig kor.



I koret vårt har vi kome fram til at dette aleine ikkje er nok. Vi må enda breiare ut. (Det er diverre eit faktum at det fins ein heil masse folk med bra standpunkt og bra musikalske/kunstnarlege kvalitetar som ikkje vil bli med i Raudt Kor fordi det er "raudt". Disse må vi læra oss til å sameina oss med - vi må ikkje støyta dei frå oss berre fordi dei ikkje har det same politiske standpunktet som vi.)

Vi må skipa tramgjenar!

Formålet med desse må vere å - Sameine oss med folk som ikkje vil vere med på "raude ting", men som t.d. er mot vassdragsutbygging.

-Skape eit tilbod til folk som ikkje står organisert knytt til koret.

-Auke aktiviteten i den progressive kulturelle rørsle ved å få til ei smidig organisering.

•Ta i bruk fleire ting enn berre kor-song-d.v.s. større kulturell breidde. (Sketsj, talekor o.l...)

Koret må innsjå at vi ikkje greier å dekkje alt aleine. Difor må vi gå i spissen for å aktivisere dei som kan syngje eller spele, skape entusiasme for å bruke kulturen.

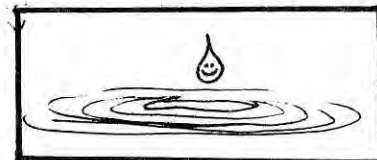
Vi må spreie ringar i vatnet, og ikkje berre bli eit "plopp". Vi treng ein "oppsamlingskanal" der folk blir trekte med på det nivået dei er. Lina vi må fylgje er: "Du spelar trekkspel og er interessert i nynorsk-saka. Bli med i tramgjenen og spel på møte i målungdommen i neste veke." (Sjå elles forslag til retningslinjer for tramgjenane.)

Til slutt: Koret vårt har avgrensa røynsler med denne lina, og vi er endå ikkje komne så langt. Vi meiner det er feil å håpe på lettvindte sigrar og raske framgongar. Det vil ta litt tid, men vi trur at vi er på rett veg. Dessutan meiner vi det er viktig at andre kor får lære av våre røynsler. Den snevre arbeidsmåten i Raudt Kor er ikkje berre eie problem for oss. Vi lurar spesielt på kva kora i dei store byane har å seie til at dei berre har eitt kor og kvifor det ikkje er så enømt mykje større. Der er i alle fall noko som ikkje stemmer! Vi trur at eit grundig oppgjer med "sneverheita" vil skape større liv og rørsle i temmeleg mange kor kring om Difor: FBI SEKTERISMEN OVERBORD!

FRAM FOR EI BREI MASSERØRSLE KRING

LANDSFORBUNDET AV RAUDE KOR OG KORPS!

Raudt Kor i Førde
v/form.



Spre ringar i vatnet ooo



FORSLAG TIL RETNINGSLINER FOR TRAMGJENGANE :

1. FORMÅL

Tramgjengane er danna for å styrkja den progressive og folkelege kulturen, for å aktivisera flest mogeleg med kulturelt arbeid og auka interessa for dette. Arbeidet rettar seg spesielt inn på emne natur- og miljøvern, fråflytting og sentralisering, situasjonen på arbeidsplassane, idrett, målsak, kvinnesak, ungdommen sin situasjon, anti-imperialisme, anti-nasisme og andre progressive kampsaker.

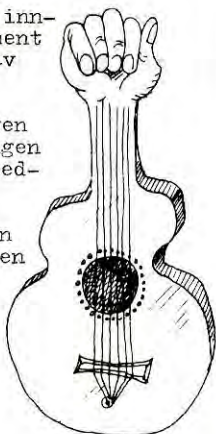
2. ARBEIDSMETODANE

For å kunne aktivisere flest mogeleg i tramgjengane, er det naudsynt å jobbe svært smidig og allsidig. Tramgjengane tek difor i bruk ulike middel som sketsj, teater, taleror, korsong, song m/musikk og reine instrumentalinnslag. Tramgjengane må leggja stor vekt på å trekkja til seg og sameina seg med folk av ulik politisk oppfatning. Tramgjengane må kjempe hardt for å opptre breidt og på kort varsel, og vera offensive og dristige. Tramgjengane må leggja stor vekt på å skape eit ope og kameratsleg miljø omkring seg.



3. ORGANISERINGA

- A Det er danna ein tramgjeng på skulane, ein på Ankerløkken og ein utanom.
- B Kvar tramgjeng er samansett ei fast stamme der flest mogeleg bør vera medlemmer i Landsforbundet av raude kor og korps. Dette sikrar kontinuiteten i tramgjengane og ei viss koordinering av det progressive kulturarbeidet på staden.
- C Det bør til ei kvar tid vera med fleire andre personar i tramgjengane som ynskjer å vera med på å øve inn program til særskilde arrangement. Desse er ikkje forplikta til anna enn å fylgje vanlege fleirtalsvedtak.
- D Repertoirval og liknande spørsmål vert til ei kvar tid avgjorde av fleirtalet av dei som er med på innøvinga til det konkrete arrangement - uansett om desse er medlemmer av Landsforbundet eller ikkje.
- E Dei faste medlemmane av tramgjengen vel sjølv lei(ar) for tramgjengen. Så langt råd er bør desse vera medlemmar av Landsforbundet.
- F Dei faste medlemmane i tramgjengen avgjer kva arrangement tramgjengen skal delta på.



Forholdet til Raudt kor.

Tramgjengane er danna med utgangspunkt i Raudt Kor. Styret i koret er det høgste organet for dei i tramgjengane som er med i Landsforbundet. Dette tyder at styret i koret har høve til å foreslå overfor tramgjengen korleis dei bør jobba, spørsmål om repertoar, kva arrangement dei bør delta på og diskutera desse spørsmåla for å komme fram til semje. Dessutan skal styret i koret bidra med politisk og musikalsk/kunstnarleg hjelp. Medlemer av Landsforbundet har i oppgåve å agitere for at stadig fleire vert medlemmar av Landsforbundet og også sluttar seg til Raudt Kor for med dette å auke slagkrafta i den progressive kulturrørsla.

* X * X * STYRET I RAUDT KOR * X
FØRDE

* X * X * X * X

~ Se hær ~

I rørsla av raude kor og korps er det idag omlag 25 organisasjonar. Alle desse har alt no på eit eller anna vis hatt nytte av LRKK. (Avisa, notebanken osv.)

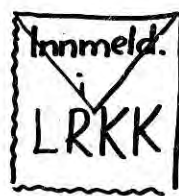
Men av desse er det berre 6 som har gått inn som grunnorganisasjonar i forbundet.

Av desse igjen er det berre 3 som har betalt kontingent.

Det er ein - 1 - organisasjon som har hatt innsamling til forbundet, slik Landsstyret har oppmoda om.

Det er ein - 1 - organisasjon som fått inn friviljuge innmeldingsavgifter frå medlemene og sendt dei til forbundet, slik Landsstyret har oppmoda om.

Det er 4 organisasjonar som har betalt avisa.



De skjönar kva vi vil fram til.

LRKK har til no fått inn 4000 kr., halvparten av dette frå ein organisasjon.

LRKK har idag ein netto gjeld på ca. 11 000 kr. For utlegg til avisa, plakaten, reiser og porto.

Kven har betalt desse pengane?

Halvparten skuldar vi trykkaren. Han er lei av å finansiere drifta vår, og det skjönar vi godt.

Den andre halvparten er dekkja av medlemene i sekretariat og Landsstyre. Det kan vel ikkje vere rett at vi skal betale drifta av forbundet? Ikkje maktar vi det stort lenger heller.

Skal vi dra dette lasset i lag frå no av?

Om resten av dykk som tenker på å melde dykk inn no gjer alvor av det, og betalar kontingenten, så blir det 9000 kr.

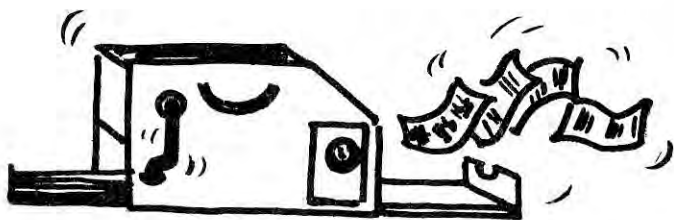
Om resten av dykk betalar avisa, så blir det 4000 kr.

Då er vi nokonlunde i likevekt. Så lenge det varer.

Om om resten av dykk betalar ein friviljug innmeldingsavgift etter evne, og held ein innsamling til LRKK, då kan vi ligge framfor utgiftene, og planleggje verksemda vår skikkeleg. Då kan det bli alvor av planane om å opprette eit fond til hjelp for kor og korps som skal gjere store investeringar eller som har store problem. Då kan vi skaffe notebanken ei kopieringsmaskin slik at han kan byrje å fungere skikkeleg.

Ver med og legg grunnlaget for ein sunn økonomi i Landsforbundet av raude kor og korps!

Medlem i Landsstyret.



HER KJEM EIT UDRAG FRÅ HALVÅRSMELDINGA TIL RAUDT KOR TRONDHEIM.

Har vi respekt for ei Rødt Kor framføring?

Er ei framføring ei storhending, eitslag høgtid som vi ser fram til på førehand og er stolte av etterpå? Bør det ikkje vere slik? Jau! Kulturen til eit kjmpande folk skal ikkje berre vera ei variert form for agitasjon, det skal vere noko folket og den progressive rørsla kan vere stolt av og tale med respekt om, avdi det er skikkeleg gjort. La oss ta eit døme: Etter koret sin Sovjet-kunstnerisk i Samfunnet i fjor haust sa fleire at dei hadde fått augo opp for kva koret var verd. Den framføringa hadde ikkje berre politisk bra tekst, men var desutan kunstnerisk rikhaldig og skikkelig gjennomført.

Men kva har skjedd seinare? Vi har ikkje halde fast på det viktige i røyntene frå denne framføringa. Vi har halde fram med den gamle lina at det å kome raskt ut gjerne kunne gå på kostnad av den kunstneriske kvaliteten og respekten for arbeidet vårt, så lenge vi berre stilte og gjennomførte eit program. Denne lina er feil. Vi skal grunnkje kvifor.

Tendensen vår til å sjå på framføring som ei rutinesak og ikkje som ei storhending, verkar sterkt inn på det daglege arbeidet i koret. Ville så mange satse på å ha koret

som ei venstrehandsoppgåve, ville vi godta firerbandestilen med at utflytande diskusjonar får stele masse av øvingstida, ville vi halde fram med å sjå på nye medlemmer som i hovudsak ei belastning for dei gamle osb, dersom vi fullt og fast meinte at kvar einaste korframføring må vere ei sørhending som styrker både vår og folk flest sin vyrnad for koret og den progressive kulturen at koret difor bør bli stort og kraftig, og at korarbeidet i ett og alt må tene desse måla? Nei, i så fall ville vi ha ei solid brekkstang til å brette opp att alle desse feila vi strevar med i dag.

Vi skal ta opp ei viktig motforestilling: Tyder dette at koret kjem til å isolere seg frå klassekampen for å øve i sju lange og sju breie? Tyder dette at koret blir eit eksklusivt kor som berre vil stille opp på dei største og flottaste arrangementa? Nei, desse feila er inga autamatisk følgje av lina med framføringar som skaper respekt. Gjennom å innarbeide nye gode vaner

på stadig fleire felt vil koret snart kunne opptre like ofte og langt bedre. (Men samstundes skal alle vite at det er eit stort krav til eit raudt kor at det med mindre øvetid og musikalsk meir urøynd medlemsmasse skal opptre langt meir ofte, med minst jamngod kunstnerisk kvalitet, og me d suverent betre politikk enn borgarlege kor, men den kampen skal vi sjølv sagt vinne).

RAUDT KOR I TRONDHEIM ER FAST BESTEMT PÅ FOR FRAMTIDA Å GJENNOMFØRE FRAMFØRINGAR SOM VERKELEG VERT EI HØGTID OG SOM STYRKAR VÅR OG FOLSK FLEST SIN VYRNAD FOR KORET OG DEN PROGRESSIVE KULTUREN!

På grunnlag av dette stiller vi oss følgjande oppgåver for dei nærmaste månadene:

- 1) Gjera diskusjonane betre førebudde, meir målretta og knappare, føre dei raskt til vedtak og praksis, få mindre prat og meir konkret jobbing!
- 2) Styrke samholdet i koret, ta vare på dei nye ved å gjera dei kjend med dei gamle og ogje dei opplæring, lære å sjå på alle medlemmer som unnnværlige resurser, og ekstraarbeid med innføring og opplæring som ein flott oppgåve!
- 3) Trappe opp reportoar arbeidet, for utan noko å framføre kjem vi ingen veg, finne san songar og sette arrangørar i sving.
- 4) Forbetre instruksjonen og arbeidsmetodane på alle felt, for å spare tid og krefter.
- 5) Gjera framføringane på UKA og Oktober-revolusjonsjubileet til store hendingar, og likeins med andre framføringar i næraste tida!
- 6) Utarbeide arbeidsprogram og halvårsmåls-etjingar, for å utvikle korarbeidet, den progressive kulturen og kulturpolitikken vidare.
- 7) Gjera vårt til eit vellukka forbundsforming.

Detteskal vi greie fordi vi ser at desse tiltaka er tvingande naudsynte dersom eitt av dei viktigaste progressive kulturtiltaka i byen skal fylle plassen sin og ha ei framtid. Desse oppgåvene urgjer dei viktigaste målsetjingane for komande halvår. Vi skal greie dei avdi dei avheng av oss sjølve og dei næraste venene våre, og vi lit på våre egne krefter.

"VI SKAL GJERE STORE PROBLEM TIL STOR FRAMGANG!"

RK TRONDHEIM



Huordan er avisen blitt mottatt ?

Sekretariatet har sendt rundt et spørreskjema til styrene i korene og korpsene for å undersøke situasjonen på mange områder. Her er noen av reaksjonene på avisen:

TROMSØ RØDT KOR:

Generelt: Mye teoretisk stoff som tar utgangspunkt i at folk har et høyt politisk nivå - bør bruke enklere ord og språkføring (eller forklare vanskelige ord).

God leder - bra som innledning til diskusjon om vedtektene. Håper på flere innlegg fra medlemmene. Mye ros om lay-outen. (NB. Dette er enkeltkommentarer fra medl. Avisa har ikke vært diskutert samla i koret).

TRONDHEIM RØDT KOR:

Prisen på avisa var avskrekkende. Ellers har vi ikke diskutert den, foreløpig hverken i styret eller koret.

VOLDA RØDT KOR:

Avisa var god.



FØRDE RØDT KOR:

Bra med presentasjon av styret. Bra med plateomtalen. Det kunne ha vore ein oversikt over kor/korps i forbundet. Avisa bra i hovudsak, kom raskt ut. Om å gjere at medlemmene brukar ho.

MUSIKKORPSET "VARDEN", BERGEN:

Avisa var dårleg når det gjaldt å være mobiliserande på kor/korps for å få dei til å slutte seg til LRKK. Avisa var ikkje prega av at hovudemnet skulle være tilslutning til LRKK. Symptomatisk er den korte, overflatiske innleiinga til tilslutningsdebatten, og merk: Plattform og vedtekter var eit vedlegg til avisa. Det var ikkje godt nok understreka at det var hovudsaka. Redigering og layout var god, men kan av økonomiske grunnar forminskast. Korpsomtala var bra, men det spesielle om kor var underprioritert.

Hva mener du ??



-24-

Korpset er en fortropp i progressive massemon- stringer.



- Rapport fra Tromsø 17. mai 1977 -

Forberedelsene til 17. mai - feiringa 1977 blei grundige, trass i den korte tida vi hadde til rådighet (ca. 2 uker). Initiativkomitéen for gjenreiseing av 17. mai som en nasjonal kampdag inviterte korpset til sitt første møte. Det ble i diskusjonen lag stor vekt på spørsmål om den nasjonale kulturen i kampen mot imperialism, sjåvinisme og fascisme.

I korpset var det reist innvendinger mot å feire dagen som kampdag. Denne motsigelsen blei løst etter gode diskusjoner om det historiske opphavet for dagen, og korpset sin oppgave.

Musikalsk var vi godt forberedt, vi hadde marsjrutine og et enkelt, effektivt repertoar som folk kunne godt.

Morgenen 17. mai spiste vi frokost sammen. Samtidig gikk vi gjennom marsjappene, oppstilling, og framfor alt: oppgava. Vi visste fra året før at det kunne bli provokasjoner og hets, derfor var det viktig å snakke sammen om enhet, disiplin og samhold.



Demonstrasjonen om kvelden er den mest militante som har vært holdt i Tromsø til nå. Trass i at fascistene angrep med stein, kjettinger og jernstenger, klarte de aldri å skape panikk blandt demonstrantene. Ei jente blei skadd etter å ha fått en stein i hodet.

At ikke flere blei skadd, at ikke toget gikk i oppløsning, at arrangementet kunne gjennomføres, skyldes et kontant ordensvern, de 250 demonstrantenes egen disiplin, og korpsets funksjon som samlingsmerke og "motor".

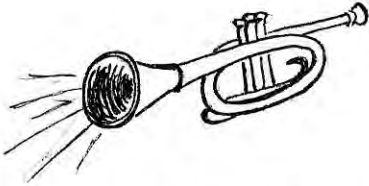
forts. n.s.

Framhald av diskusjon om Raude Flagg...

- ein kommentar til kommentaren.

- Kritikk er neudsynt - også av "Raude Flagg!"

Da toget gikk inn i Storgata kom det første storangrepet. Fascistene hadde greidd å trekke med seg flere hundre ungdommer, for en stor del ungdomsskoleelever, som prøvde å blokkere gata. Vi spilte "Fram kamerater" og "Vi er de mange" i forte foetissimo som aldri før, trommemarsjene ljoma gjennom gatene, og korpset rydda vei for toget. Hele veien fram til torget fortsatte pøbelen å angripe toget direkte, og opphissa ungdommer prøvde å overdøve korpset med tåkelurer og skriking. Vi svarte med å blåse tre ganger så sterkt, slik at vi hørtas over hele toget, og vi blei et samlingsmerke for demonstrantene.



Forsøket på å splitte toget kunne ha lyktes, fordi demonstrantene måtte ut og inn av toget for å forsvare seg. Etterpå var det en som sa: "Hadde det ikke vært for korpset så hadde man ikke funnet fram. Nå var det ingen tvil om hvor man hørtas hjemme. Basunene uttrykte kamp og seier, man hadde ingen tanke på å stikke av, man visste hvor man skulle inn".

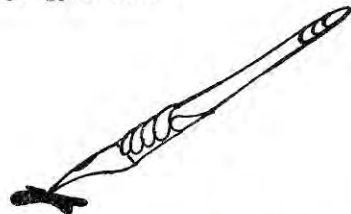
Storgata var tetta av folk. Etter å ha vært med på å rydde vei for toget, lærte vi konkret og direkte: Korpset er en fortropp i progressive massemonstringer. Utviklinga av korpset vårt henger sammen med skjerpinga av klassekampen i Tromsø, på den måten at vi har deltatt i kampene, vi har vært med på å forandre styrkeforholdet mellom de to sidene, og vi er sjøl blitt forandra gjennom denne prosessen. Det har blitt en annen kampstil i korpset.

Det er viktig at forberedelsene til 17. mai starter tidlig, med studier av det nasjonale spørsmålet og den nasjonale kulturen. Det må bli grundige diskusjoner framfor 17. mai, 1978, dagen må gjenreises som nasjonal kampdag. Her har vi som kulturarbeidere ei svært viktig oppgave!

Undertittelen min kan stå som eit utgangspunkt for det eg vil skrive vidare her. Skal vi komme vidare i utviklinga av den progressive kor/korps-rørsla i Noreg må vi vere ivrige og dristige i kritikk - sjølkritikk. Vi må høyre på korleis folk reagerer på det vi framfører, og på plate- ne vi gir ut. Berre på denne måten vil vi heile tida kunne oppsummere kva vi gjer feil, rette opp desse, og nå opp på det nivået klassekampen krev av dei raude kora/korpsa.

Mao Tsetung seier at når vi vert kritiserte lyt vi ta talaren sitt ord som ei åtvaring.... Eller som det står i Profil 1/78 - "1977 - Tendenser i litteraturen": "Litteraturkritikken må på den ene sida kvitte seg med alle former for kameraderi og omklamring. På den andre sida må vi ikke havne opp i perspektivløs kritisisme. Kritikken må vere hard, konstruktiv og grundig. Bare gjennom en slik kritikk blir forfattere istand til å knytte enda sterkere bånd til arbeiderklassen og skrive en litteratur som tjener kampen for sosialis- men"

Difor må mange i og utanfor kora fylle penna med blekk og kaste seg ut i kritikken. Og du "som var med" lyt lese og sette deg inn i kritikken eg kom med av Raude Flagg (RF). Eg skal syne nokre døme på at du ikkje gjer det:



1). I oppsummeringa trekk du i tvil om eg eigentleg synest RF er eit framsteg frå Ridderslag. Slike fråsegn i ein kamerats- leg kritikk synest eg berre fungerer hem- mande på folk som kritiserer. Kva skal eg gjere for å motbevisse det du skriv? Skrive "I love RF" tusen gonger, eller? Eg skriv ikkje slike ting utan at eg meiner det. Det er heller ikkje slik at eg kvar gong konkluderer med at korpset drog ned koret avdi det er eit korps. Når eg meiner samarbeidet fell uheldig ut, har eg heilt konkret kritikk av arrangement og oppbygging, og då må du heller kritisere mi oppfatning av korleis eit korpsarrange- ment lyt vere, ikkje trekke mine utsegn ut til den absurditet at eg av ein eller annan (merkelg?) grunn går rundt og hatar korps.

2) Til kritikken min av solistane. Eg er heilt blank på musikalsk skoloring og teori. Difor har eg veldig liten peil på korleis personal skal kunne utvikle stem- men sin, gjere framføringa betre ol. Eg meiner likevel eg har plikt og rett til å komme med kritikk når noko høyrest surt ut og at den type stemme ikkje eignar seg til den solosongen. For kva skriv eg: song- stemmen til ho som syng versa eignar seg ikkje til solosong her. Så skriv eg at han er for spinkel og til dels falsk. Og stil- ler spørsmål med om melodien er lagt for høgt? Noko meir å seie som kan hjelpe ho som syng kan eg ikkje få fram om eg aldri så mykje ønsker eg kunne det. Forstår hel- ler ikkje kva som er ukameratsleg her.

Forts. n.s.

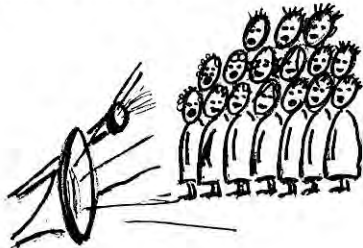


Eg har sjölsagt ikkje kritisert solisten på Tidsmarsjen for at han ikkje har samme stemme som Ernst Busch. Les kva eg skriv! Han burde lære av Ernst Busch sin teknikk. Er du imot det, så sei det, og ikkje forvreng standpunktane mine! Eg meiner han som syng her har ein god, varm stemme, men passar ikkje til denne songen (uansett kulturarv!)

3). Eg har heller ikkje skrive at alle tekstane på RF pga korpset ikkje er høyrbare. Igjen, les kva eg skriv! Eg skriv at det er ein tendens, noko som gjer seg utslag spesielt på Marcus Thrane der eg ikkje kan høyre teksten, og på ein del andre må eg tildels anstrenge meg for å høyre han. Og uansett, det meiner eg er ein svakheit, som også du må ta alvorleg dersom du ikkje meiner at det er det same kva slags tekst ein syng.

Er eg så samd med noko av det "Ein som var med" skriv?

Eg er samd i at eg nok burde/bør setje meg betre inn i korpsmusikken og kva slags virkemiddel han har til skilnad frå kora og andre kulturformer. Også at eg har ei haldning som går ut på at korpsa skal "backe" opp kora, utan at dei har nokon eigen funksjon. Konkret gjeld dette kritikken min av Sörgemarsjen, eg har hørt nærare på plata og meiner at kritikken på tilhøvet kor/korps er feilaktig.



Elles held eg fast på den andre kritikken min:

At korpset har ein tendens til overarrangering av melodiane, utan at eg dermed meiner at det skal arrangerere melodiane som eit kor. Eg høyrote på "August i 68" på Ridderslag og deretter RF, og meiner at korpset har forbetra seg m.o.t. dette, men har ein del att. Og dette står eg på sjöl om du kjem med utgreiingar om korleis korpsa legg opp arrangementet på ein song. Du må motbevise heilt konkret det eg seier! Og dette gjer seg også utslag på dei to melodiane utan kor.

Til sist: Det er ein tendens i svaret ditt at du lite går konkret inn på kritikken min. T.d. kritikken eg har av koret, og den kritikken eg har av korpset. Det virkar på meg som om dersom ein ikkje formar kritikken slik du vil ha han, og kritiserer det du vil, så kan det vere det same. Döme: Punkt 1) og 2) på Sangen om Stalin. Spørsmål: Er det mogleg at korpset kan ha nokre av dei feila eg peikar på? I tilfelle NEI, kva meiner du er hovudkritikken av Varden?

Det som får meg til å skrive dette er to ting:

1) All kritikk eg kjem med avviser du i utgangspunktet, du freister til og med å forsvare at vi ikkje høyror teksten nokre stader.

2) Vi her i Tromsø har ofte fått kritikk for at vi er uengripelege og veldig vanskeleg å kritisere. Og det gjeld særleg når vi framfører ting vi har laga og jobba lenge med sjöl (- forståeleg, kanskje?). Dei eg har snakka med synest det er vanskeleg avdi vi ofte blar opp med særeigne musikalske ting om koret som dei ikkje har greie på, for å forsvare feila vi gjer.

Men vi må vere klår over ein ting: Det er mange som høyror på denne plata som verken har kor eller korps-bakgrunn og kjenner til musikkforma vår. Vi må likevel ta kritikken deira veldig, veldig alvorleg.

John-Magne
Tromsø Rødt Kor.

Svar til John-Magne ☺

I landsforbundet står det i dag motsigelser på korpsmusikk, på forholdet mellom kor og korps og mellom tekst og melodi. I starten av arbeidet med Raude Flag g sto disse motsigelsene så skarpt at vi oppsummerte at om vi ikke fikk löst dem, så ville det ikke bli noen kor/korps-plate i det hele tatt. Gjennom grundige diskusjoner forente vi hele koret og hele korpset om en linje, den linjen som kommer til uttrykk i kommentaren min.

Så kommer JM sin anmeldelse av platen, og det viser seg at det som går som en rød tråd gjennom anmeldelsen er den linjen vi avviste i platearbeidet: Korpset overarrangerer, stjeler oppmerksomhet fra koret, osv. JM gir oss altså en ypperlig anledning til å fortsette denne viktige diskusjonen på landsplan.

Jeg skriver en kommentar der jeg gjør det klart at jeg polemiserer mot JM fordi synspunktene hans er representative for en bestemt linje. Jeg polemiserer ikke først og fremst mot kritikk av koret, korpset eller platen i seg sjöl, men mot den prinsipielle linjen han fører fram i synet på korpsmusikk, forholdet korps/kor og forholdet tekst/musikk.

Men svaret fra JM i dette nummeret viser at han ser ingen politiske motsigelser. Han ser feiltolkninger, feilsiteringer, misforståelser, vrangvilje, folk som ikke tåler kritikk av sine egne produkter, folk som vrir på alt han sier osv.

Jeg skrev at JM dekker over motsigelser. Dette står jeg ved. I anmeldelsen gjorde han det ved å kritisere den linjen som kom fram i de enkelte arrangementene.

Hadde han bare stått ved dette, ville alt vært OK. Men han er muligens redd for at dette skal virke alt for negativt, og så må han ut og "pynte" litt med en konklusjon som sier at platen er et stort skritt framover på akkurat de områdene der han bare har kommet med negative kommentarer. Hva er det framgangen består i, JM?



forts. n.s.

I svaret sitt forsetter han å skjule mot- sigelsene. Han argumenterer ikke i det hele tatt mot den linjen jeg kjørte fram for forholdet kor/korps. Han gjør et stort nummer av at han har ikke sagt at osv... Og så sier han det en gang til.

Når jeg påpeker at premissene og konklusjonen hans sprikte, har han bare fleip til svar: Skal jeg skrive "I love RF" tusen ganger? Nei, men om du skriver en ting i premissene og en annen ting i konklusjonen, så får du finne deg i at folk bare tror en av delene. Og da velger jeg å tro på premissene dine, for de er det tydelig at du mener noe med.

Og hva slags innhold er det i premissene til JM? Hva slags standpunkter er det som står mot hverandre? Jeg skal ta for meg tre punkter. Og: jeg sier ikke at JM skriver dette. Jeg sier at han står for et syn som innebærer dette.

JM står for et syn som vil redusere de mange mulighetene som ligger i korpsmusikken ved å rope opp om overarrangering straks det begynner å foregå noe annet enn en rein melodilinje. Det er en linje for å gjøre korpsmusikken kjedelig, fargeløs og dermed lite effektiv. Det er også en dårlig masselinje overfor de som spiller: folk må få anledning til å utvikle seg, også muskalsk.

JM står for et syn som reduserer korpset til en backinggruppe for koret.

Men dette har han jo gjort sjølkritikk på, sier du. Ja, det er riktig, og det er nettopp denne sjølkritikken som viser oss at her er det snakk om en motsigelse og ikke en misforståelse. For, hva sier han? Han sier at han nå skjønner at korps må ha en egen funksjon, og at det er Sörgemarsjen som har fått ham til å innse dette. Da må vi tro at han mener at Sörgemarsjen er et eksempel på samarbeide kor/korps der korpset ikke er en rein backinggruppe. Hör på sangen en gang til. Korpset er en rein backinggruppe her. Dersom denne sangen skulle demonstrere et riktig forhold mellom kor og korps, da er det riktige forholdet at koret er utøveren og korpset lager bakgrunn, slik som på Sörgemarsjen.

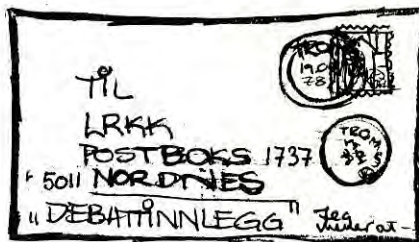
Og her er det motsigelsen står. JM står for et syn som innebærer at tekst er innhold og musikk er form. Derfor må teksten alltid komme fram og musikken må ikke forstyrre eller overdøve. Ideen om at musikken stundom kan formidle saker som ordene ikke kan få fram, vinner ingen gehör. Det er etter mitt syn en linje for svært stereotyp arrangering, og dårlig utnyttelse av de mulighetene som ligger i instrumentene.

Så vidt jeg kan se er dette den mest grunnleggende av de motsigelsene som står. De to andre er på sett og vis produkter av denne motsigelsen.

Jeg har to ønsker for den videre debatten: For det første at flere deltar i den. Det er en viktig debatt. Den dreier seg ikke om en viss plate er god eller dårlig, men om de musikkpolitiske linjene som preger denne platen er et sprang framover i forhold til de musikkpolitiske linjene som preget Ridderslag. Det er en debatt som angår hva slags retning Landsforbundet vårt skal utvikle seg i.

For det andre at debatten må dreie seg om linjer for forholdet kor/korps, tekst/musikk etc., prinsipielt og konkret. Ta stilling til de motsigelsene jeg har satt opp. Eller still opp nye sjøl, dersom du mener mine er bort i natta. Men diskuter politikk! Ikke hvem som sa/ikke sa hva hvor og hvordan osv. Det bringer oss ingen steder. Og vi skal noen steder, vi skal framover. Vi skal videre langs den veien som "Raude Flagg" har staket ut.

En som var med.



REDAKSJONELT

Avisa skal vere medlemmane i Landsforbundet si avis jøret og fremst, og det er viktig at folk skriv innlegg om ting dei er opptatte av. Det er beste unntaksvis at avisa skal nyttast til studienummet o.l. Neste nummer kjem ut ca. 1 sept., og først for innsending av stoff som skal trykkast er 1 august. Emne neste gang er rapportar og reaksjonar på pinseslemmet. Det er ein stor jobb å lage avisa for oss som eit i redaksjonen, så dersom den som skriv innlegg også er jenk til å skrive på maskin, så hugs! Skriv i 11cm spalte; lineavstand: 1 1/2, 5 anslag for avsnitt. På jørehand - takk! (Be).

ADRESSA VÅR ER:

"LANDSFORBUNDET AV
RAUDE KOR OG KORPS

POSTBOKS 1737

5011 NORDNES

POSTGIRO : 3562006